

STÊRKA CIWAN

Kovara
Ciwanan
a Mehane

Cotmeh 2019
Hejmar: 197

DI SOSYALÎZMÊ DE ISRAR DI MIROVAHIYÊ DE ISRAR E

HER TIM Û LI HER DERÊ
TÊKOŞÎNA WE DIDOME

Madora Urmiye
(Süreya Şaifi)

Baharîn Cûdî
(Bişeng Tokak)

Amara Viyan
(Rojda Sever)

Rûken Ekin Amed
(Ruşen Temel)

Agit Çiya
(Ahmet Xelat)

Agit Şoreş
(Yunus Tekin)

Bager Nûjiyan
(Michael Panser)

Baz Mordem
(Önder Kaçar)

Dijwar Tolhildan
(Azad Nas)

"Yê/a ku di armanca
xwe de weke rojê zelal
be, dê rêbazê bibîne."

Merhaba Güneş'in genç yoldaşları...

PKK'nin gelişim diyalektiğine temel olan APOcu intikam çizgisi, Haki Karer'in şehadetine partileşerek, Komutan Agit'in şehadetine ordulaşarak ve Bêrîtan Yoldaş'ın şehadetine de kadın ordulaşmasını geliştirerek anlam verdi. 'Önce devrim, sonra Kürdistan', 'önce devrim, sonra kadın özgürlüğü' diyenlere Rêber APO 'hemen şimdi özgür Kürdistan ve özgür kadın' diyerek cevap verdi. Çünkü kimse Kürt toplumunu, tarihini, gerçekliğini ve devrime olan ihtiyacını Rêber APO kadar bilince çıkaramadı. Rêber APO, Kürt gerçekliğini çözümüleme gücünde geliştikçe Ortadoğu'ya, dünyaya ve nihayetinde de tüm insanlığın özgür yaşam arayışına cevap oldu.

Rêber APO'nun açtığı yolda hakikatin peşine düşen fedailer ordusu, artık dünyanın dört bir yanından Kürdistan'a akarak keleşlerini kapitalist moderniteye doğrultuyor. Hüseyin Çelebi'den Bager Nûjiyan'a, kapitalist moderniteye köleliği kabul etmeyen şehitlerimiz Kürdistan'da tekrar yeşeren özgürlük ağacını berrak kanlarıyla suladılar. Avrupa'nın sahate özgürlüklerini ayakları altına alan ve hakikatin peşinde Kürdistan'a yol alan bu şehitlerimize sahip çıkmak, onların silahlarını kaldırmak en başta yine Avrupa'da yaşayan Kürt gençlerinin en büyük onur borcudur.

Bizler de bu çağrıya olan bağlılığımız temelinde ve Bêrîtan Yoldaş şahsında tüm Ekim Ayı Şehitlerimizi saygıyla anıyor, Rêber APO'ya verdiğimiz özgür kadın, özgür Kürdistan, özgür insanlık mücadelesi sözümüzü bir kez daha yeniliyor ve devrim şehitlerimizin intikamını PKKlileşerek alacağımızı ilan ediyoruz!

**Amed'de buluşmak dileğiyle
Genç kalın...**

TÊKILÎ

sterkaciwankovar@gmail.com

Hevalên hêja, hûn dikarin berhemên
xwe, wekî wêne, nivîs, helbest û hwd.,
bişînin me! Ger ku pirsên we hebin jî,
ji me re binivîsin.

RÊBER APO

Güçlü yoldaşlık, güçlü
örgütlülükle belli olur

03

Der Beginn einer Tragödie

09

Le grand complot du Gladio

11

PERSPEKTÎF

Dönem görev ve
sorumluluklarımız

13

JINÊN CIWAN

Es ist kein Glück – das
System profitiert von unserer
Naivität

15

LÊGERÎNA AZADIYÊ

„Ich bin aber nicht deutsch“

18

BÎRANÎN

Die Revolution in Europa
beginnt mit der Revolution
in Kurdistan

22

Xwezî çûyîna te
ewqas zû nebûya Heval

27

Bêrîtan bir çizgidir

29

NIRXANDIN

Dünya savaşının
en etkili olanı
ideolojik düzeyde olanıdır

30

35

Bir psikolojik savaş taktiği:
Algı oluşturmak

TÊGÎN

39

Gotinên pêşiyar
Kurdische Sprichwörter

41

Begriffe richtig definieren:
Ideologie und Politik

41

Kavramları
doğru tanımlamak:
İdeoloji ve politika

ÇAND Û HUNER

Kate
Millett

Sexus und
Herrschaft

Die Tyrannei des Mannes in unserer Gesellschaft

45

Sen hiç Kürt oldun mu?

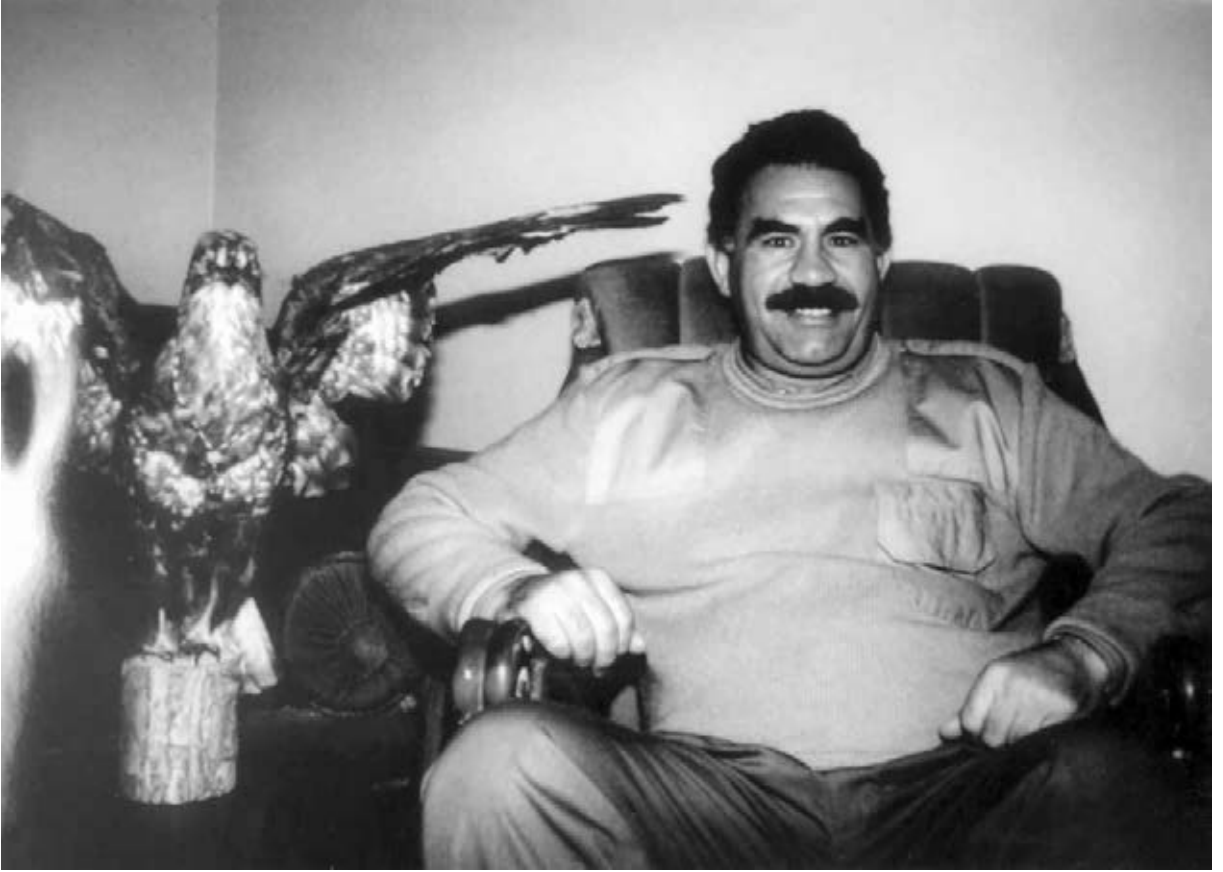
46

Meşa Dirêj 2019
Fotokolaj

48

Pirtûkên ku
em pêşniyar dikin

Güçlü yoldaşlık, güçlü örgütlülükle belli olur

Eskiye dayatıyorsanız biz bunu kabul etmeyiz. Olanaklar var, sizi biraz serbest bırak sak hemen partiyle oynayacaksınız. Her şeyi yanlış anlıyor ve uyguluyorsunuz. Çoğuna bakıyorum da kendi yaşamı peşindedir. Olmaz böyle. Her şeye ciddi yaklaşmalısınız. Ben yıllardır gevşemeyeyim diye üzerimde duruyorum, ama siz öyle misiniz? Yıllardır partinin içindesiniz, fakat bir şey almamışsınız, bir şey yapmamışsınız. PKK'nin yürüyüş tarzı vardır, hedef buna ulaşmaktır. Böyle yaşamaz düşmanı besler. Mahkemelerde gördünüz, bu yaşam tarzı bizim ölümümüzdür. Belki farkında değilsiniz

ama, PKK'de önderlik diye 15 kişi çıkmış, binlercesi partinin üzerinde ağırlık oluyor. Eğer benim ağırlığım olmazsa partiyi bitirecekler. Söylediklerimi anlıyorsunuz.

Düşmanın şekillendirdiği yaşam şekli bütün devrimci politikamızı, parti kişiliğimizi işlemez duruma getiriyor. Aslında Kemalist yaşam tarzını, feodal yaşam tarzını anlattık, bunlardan gerekli sonuçları çıkaramamışsınız. Bu, bireysel yaklaşımlarınızdan ortaya çıkıyor. Gerçekten siz düşüncede, ruhta, bir bütün olarak yaşamın şekillenmesinde beni esas almıyorsunuz. Aslında her devrimin geriye gidişinde, karşı-devrim tara-

İçinizdeki düşmanla güçlü savaşmalısınız. Zaten en büyük zayıflığınız, kendinizi yere atmanız, işlere güç getirmemeniz ve düşmanın üzerinizdeki bu etkileridir. İnsan şerefi için, namusu için, ülkesi için yaşamalıdır ve gereklerini de yerine getirmekle yükümlüdür.

findan yenilmesinde bu yaşam tarzı belirleyicidir.

Daha önce düzen tarafından şekillendirilen, düşmanın da —öyle ajan beslemesine gerek yok— koşullarında veya düşmanın onay verdiği yaşam tarzını kabullenmeniz karşı-devrime büyük olanak sağlamaktadır. Bu durum reddedilmedi mi devrimci politika da oluşturmazsınız. Devrimci taktikleri de yaşamınıza hakim kılamazsınız. Bu durum üzerine çok durdum, bizim en çok üzerinde durduğumuz militanın bu şekilde yetiştirilmesidir. Bu konuda bizim gücümüz var, yapalım. Özellikle iddialı olanların bu konuda kendilerine yönelmeleri gerekiyor. Bazı örnekleri burada gördünüz. Bunun özü şuna dayanıyor; yenilgili yaşam, düşmanla farkında olmayarak uzlaşma, son tahlilde çocukluktan itibaren oluşturulan yaşam tarzı! Çocukluktur, alışılmıştır.

PKK tarihinde bunun çözümlemeleri yapıldı. Bu yaşam tarzını benimsedin mi, bu yaşam tarzını eleştiri sürecinde ve yıkmadan özümse din mi daha sonra devrimci politika, yaşam onunla uzlaştırılır. Bu yaklaşımlar devrimci yaşamı çekiyor, dönüşüme uğrattıyor ve karşımızda orta yolcu, provokatif, tasfiyeci bir tip çıkıyor. Bu olmaz. Ben size bütün tecrübelerimizin özetini söylüyorum. Gerçekleri ciddiye alırsanız başarırırsınız. Ruhuna yaklaşmayanlar, düşüncesini titretmeyenler rahatlıkla "ben PKK'de komutanım, önderim" diye kendisini ortaya atıyorlar. Bu tip özellikler parti içinde ne kadardır? Böyle olan var mı, bunu gözlemleyebiliyor musunuz? Bunları bilmek ve üzerinde durmak gerekir.

Bizim bir günümüz bir ömre bedeldir

Gereken girişim gücüyle bizim de gerek talimat ve gerekse diğer yönlü yardım ve yaklaşımları esas alarak büyük bir çalışmayla sonuç alma bilinmelidir. Gerekirse sizleri böyle yoğurur yenden şekillendiririz. Eğer taş iseniz un eder, ye-

niden şekillendiririz. Bunu göze alabilmeliyiz. Askeri şeyler üzerine somutlaşarak, hatta kişilikleştirerek sonuç almada iddialısınız. Devrimci eğitim kapasitemizi çok iyi kullanmak zorundasınız. Onu dönüştürme konusunda bir defa kendinizi ikna etmelisiniz. Bu imkanların çoğu kullanılmıyor. Kendime tanımadığım fırsatı size tanıyorum.

İçinizdeki düşmanla güçlü savaşmalısınız. Zaten en büyük zayıflığınız, kendinizi yere atmanız, işlere güç getirmemeniz ve düşmanın üzerinizdeki bu etkileridir. İnsan şerefi için, namusu için, ülkesi için yaşamalıdır ve gereklerini de yerine getirmekle yükümlüdür. Oysa bakıyorum gevşektir, iradesizdir, yürüyemez haldedir. Düşmanın tüm o tortu, yoz yaşamı omzunuza almış ve kamburlaşmışsınız. Biz tüm bunları parçalamak istiyoruz. Böyle bir kişilik kurtuluşu vaat edemez. Tam kaderci, her şeyi kabul ediyor ama, kurtulmak için hiç çaba harcamıyor. Biz bunları silkeleyip kendilerine getirmeye çalışıyoruz. PKK'de bunlar açılmıştır.

İçinde olduğunuz yetmezlikler düşmanın hakimiyetini gösteriyor. Tabii bunların tümü bilinçsizlik temelindedir. Çoğunuzun durumu böyledir. Yarı devrimci, yarı düşman böyle bir kişilik şekillenmesi olmuştur. Oysa çok güçlü kişiliklere ulaşmalıydınız. Her an düşmanın nefesini kesecek, her an savaşı omuzlayacak kişilik gerekiyor. Bunlar çıkmıştır. Ulusal kurtuluş mücadelesi vermiş ve başarmış ülkelere bakın, demek ki bu güçlü kişilikler çıkmıştır. Bu eksiklik ve yetersizliklerin üzerine kararlıca gitmelisiniz. Dönemin gereklerine doğru yaklaşımlarla yönelin. İstenileni yerine getirme görevleriniz yakıcı olarak kendini dayatıyor.

Düşmelerinize ve yanılgılarınıza doğal bir olaymış gibi bakmayın. Eski yaşam düşmanın eliyle, kötü niyetlilerin eliyle oluşturulmuştur. İşte siz "gücümüz yetmiyor, zayıfız" dediğinizde düşmanı yaşıyorsunuz. Bu davranışlarınız

bunu ispatlıyor. Kendinize ve bize gülmeyin. Bunların tümü çözüme kavuşturulmalıdır. Yoksa böyle olmaz. Dış düşmanla savaşıyorsanız, iç düşmanla savaşın. Aklınız var, daha gençsiniz de. Gücünüz tüm bunlara yetmelidir.

Bakın dinde melek ile şeytan birbirlerine karşı savaşıyorlar, siz de böyle yapın, iyi yönlerinizi geliştirin. Kötü yönlerinizle savaşın. Bu tür iç savaş vermeyenin PKK içindeki savaşta yer alması da mümkün değildir. PKK de böyledir. Çıkışından oluşumuna, başarısına kadar, iç düşmanla gün be gün savaşmıştır. Bazı arkadaşlara bakıyorum tamamen kendilerini kaybetmiştir, bırakmıştır. Düşman ağızlarına dil koymuş, onlara bir yaşam öğretmiş, onlar da bunu ısrarla savunuyor, böyle bir yaşamı kendileri için istiyorlar. Öldürülmesi, idam edilmesi gereken bir yaşamı parti içinde sürdürmek istiyorlar. Bunlara ajan diyoruz.

Ben küçüklüğümden beri özgürlüğü düşündüm; evde, köyde, şehirde her yerde bunu yaptım. Hem de imkansızlıklar içinde bunu yaptım. Peki siz öyle misiniz? Şimdiye kadar savaşmadı-

nız, kendinizi tanımadınız. Bundan böyle tüm bunları yapın, bizim yardımlarımızla, parti yardımlarıyla bu mümkündür. Yüzyılda bir şey yapmamışsınız, ama parti yardımıyla bir yılda yaparsınız, hatta bir ayda yapabilirsiniz. Geldiğiniz yere bakın, etrafınıza bakın, oldukça perişansınız. Benim devrimciliğim böyle midir? Etrafıma iki kere bakardım, karar alırdım. Kendimi sosyalizme, yurtseverliğe çekmek için doldurup yine halkın içine girerdim. Bir kez daha kendimi derinleştirip geliştirdim. Verdiğim gibi alırdım da. Yaşam budur.

Benim için ölüm nedir? Eğer benim yapacağım şeyler biterse, benim için ölüm budur. Sizin için de ölüm; bulunduğunuz yaşam şeklidir, eksikliklerinizi atmamanızdır. Yapacağım bir şey olmazsa duramam, hep çalışmaların üzerine gidiyorum. Tahmin ediyorum ki sizde bu yoktur. İyi, güzel şeyleri görüp yapmak gerekir. Ama çürümüşsünüz. Bu da yaşamınızın çürümüşlüğüne gösteriyor. Yüzde doksanınız böyledir. Hedefsiz bir yaşamınız var, bu halinizle de başarılı olamazsınız.

Anne ve babalarınızın önünüze koyduğu "oğlum böyle yap, kızım böyle yap, aman böyle sat" dediği yaşamı yaşamak istiyorsunuz. Rahatlığa alışmışsınız, böyle büyümüşsünüz. Aslında bu ölümün kendisidir. Bir sorun karşısında çözümsüz kalıyorsunuz ve kendinizi yere atıyorsunuz. İşte hastalıklarınız bunu ispatlıyor. Zaten ölü gibi yürüyorsunuz. Bu da eski yaşamı yaşamak istediğinizin ispatıdır. Benim gibi çaresiz kimse yoktu. Tüm bunları size öğretmemiz, gerçeklerinizi gözlerinizin önüne getirmemiz yaşamınızdan korkmamanız içindir. Tabii eskinin zorlukları vardır. Kendinizi gerçekten verirsiniz hiçbir engel sizi durduramaz. Tüm halk bizimledir, imkan ve olanaklarımız oldukça büyümüştür.

Çobanlar bile Paris'te yaşamak istiyor

Önderlik gerçeğinde büyük yanılgılarınız var. Bu eksiklikleri biz icat etmedik. Bunlar eskiden de sizde vardı, saklamıştınız, ama tüm bunları ortaya çıkardık. Bu da bizim görevimizdir. Hastalıkları ortaya çıkarmalıyız ki sizi kurtaralım. Nasılsınız dediğimizde "iyiyiz" diyorsunuz. Yalan! Ölüyorsunuz, oldukça ağır hastalıklarınız var, yine "iyiyiz" diyorsunuz. Kendinizi kandırıyorsunuz. Bizim yaşamımız, bizim gerçekliğimiz

Kaçış, ihanet! Bunlar çok kötü. Haydi 1938'leri anladık, imhayla, zorla iskan edildiler. Ama o zaman bile aşiret önderleri Dersim'e asker sokmamak için ölümüne savaş açtılar değil mi? Şimdi nasıl kaçıyorsunuz, düşünün. Nerede kaldı yiğitlik? Hepsi de Avrupavari, İstanbulvari, Bodrumvari, Bursavari bir yaşam istiyorlar.

budur ve biz bunu istiyoruz. PKK'nin gerçekliği budur.

Eski yaşamı sürdürmekte inatçı olmayın, başınıza bela olur. Bazıları gerçeklikten, tarihten, savaştan kaçıyorlar. Görüyorsunuz, Güney Kürdistan'da yüz binler kaçıyor. Silah var, zemin var, ama koyun gibi bıçağın altına yatıyorlar. Unutmayın siz de kendinizden kaçyorsunuz. Avrupa'ya kaçanların durumu da öyledir. Avrupalılar da bakıp şaşıyorlar; "bunlar bizim ülkemize niye geliyor?" diyorlar. İlginç! Sebep biz miyiz? Hayır, kendileridir. Kürdistan'ı biraz yoluna koymaya çalıştık. Düşman baskı ve zorun dozajını artırdığı için kaçışlar fazlaştı. Tabii bunlar bahane.

Kendi topraklarından kaçmanın bahanesi olmaz.

Çobanlar bile Paris'te yaşamak istiyor. Birisi "ben çobandım, Avrupa'dan geldim" diyor. Senin değil mi? Paris'e gittin değil mi? İşte bakın çobandır, Avrupa'ya gitmiş.

X.: Babam beni götürdü.

Rêber APO.: Sen nerede Avrupa nerede! Daha konuşamıyorsun. Ben o kadar bilinçliyim, fakat on beş gün Avrupa'da kalmaya korkarım. Sen nasıl cesaret ettin Avrupa'ya gittin?

X.: Annem, babam götürdüler beni.

Rêber APO: Annen, baban Avrupa'yı nereden tanıyor? Bir dalga. Bana Avrupa'yı verseler gitmeye cesaretim yok. Küçük bir odada 20 kişi yatıyor değil mi? Üst üste yığılıyorlar değil mi?

X.: Evet Başkanım.

Rêber APO: Acı! Yalnız oraya değil, her yana kaçıyorlar. Şimdi de Bodrum, Antalya, İzmir, Bursa'ya gidiyorlar. Sanırım Batman daha çok buralara gidiyor. Kim oraları biliyor?

X.: Ben biliyorum Başkanım.

Rêber APO: Öyle bir şey var değil mi?

X.: Evet Başkanım.

Rêber APO: Bodrum, Antalya oldukça yaygın. Birçok taraftarımız adeta oralara yöneltiliyor. Mersin, Adana'da tenezzül edilecek bir yaşam

yok, ama bağlanıyorlar. Onları meşgul edecek bir yaşam, değil mi?

X.: Evet.

Rêber APO: Tamam. Demek istediğim burada da ortaya çıkıyor ki, basit bir yaşam tartışması var. Gidip Antalya'da, Bodrum'da denizi görüyorlar ve bizimkisi yirmi yıl iğne yemiş gibi oluyor. Bursa'da ne kadar Dersimli var?

S.: 20 bin Başkanım.

Rêber APO: 20 bin bir mahalledeymiş. Yalnız başına 20 bin!...

S.: X. mahallesinde Başkanım.

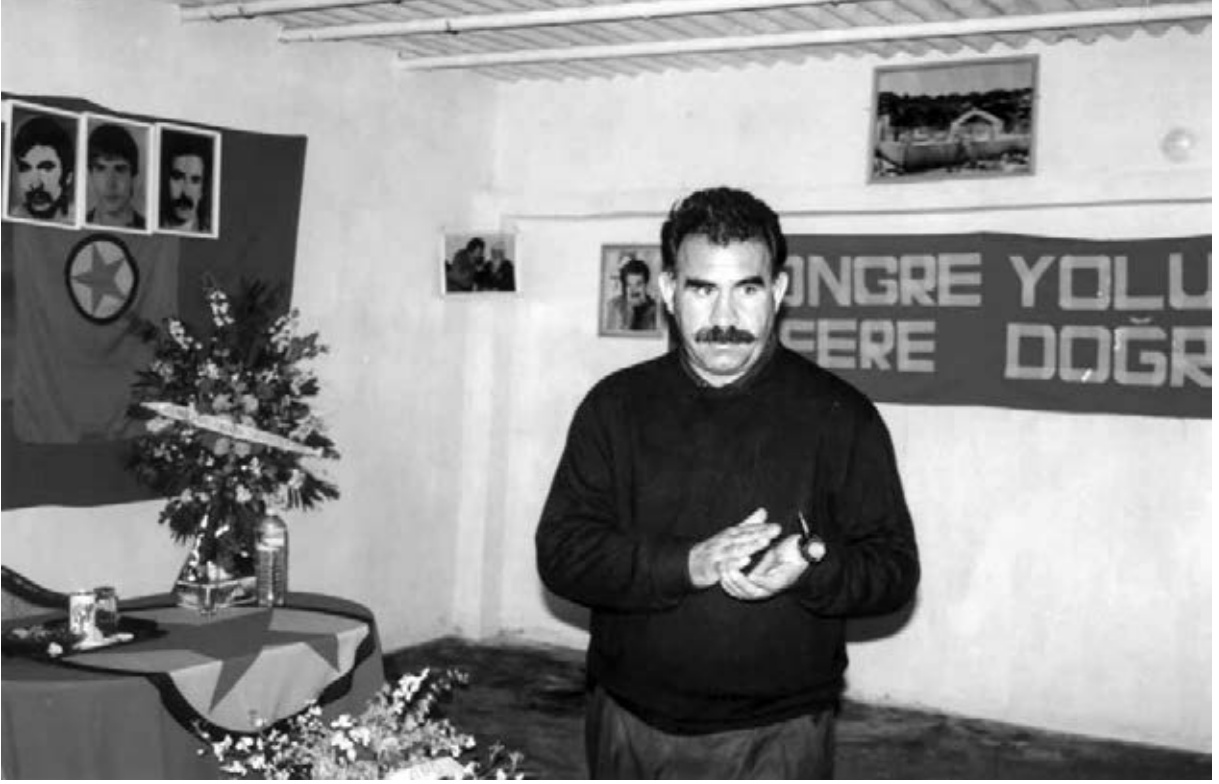
Rêber APO: Bursa'nın bilmem şefitalileri, kızları onları etkilemiş. 2000 yıl yerinden sökülemeyen Dersim, şimdi Bursa'da, Mudanya'da, İstanbul'da değil mi? Nedir bu, nasıl olacak, normal bir şey mi? Avrupa da tabii.

S.: Kaçıştır.

Rêber APO: Kaçış, ihanet! Bunlar çok kötü. Haydi 1938'leri anladık, imhayla, zorla iskan edildiler. Ama o zaman bile aşiret önderleri Dersim'e asker sokmamak için ölümüne savaş açtılar değil mi? Şimdi nasıl kaçıyorsunuz, düşünün. Nerede kaldı yiğitlik? Hepsi de Avrupavari, İstanbulvari, Bodrumvari, Bursavari bir yaşam istiyorlar. Dersim neresi, Bursa neresi? Yapmayın. Ne kadar savaşabilirsin, memleket elden gitmiş, ne olacak? Bunlar çok kötüdür. Bir de ruhta kaçış var.

Kaçış olayını köklü görmezseniz hain olup çıkarsınız

Sizde neden güçlü yurtseverlik gelişmiyor, neden saflara katılma olmuyor? Bunun nedenleri var. İstedığınız kadar "ben anadan doğma böyleyim" deyin. Hayır, bunlar doğal değildir. Bilakis, düşmanın yüzyıllardan beri yürüttüğü soykırımın sonuçlarıdır. Biraz kendinize gelin. Niyetleriniz, özlemleriniz iyi, yurtseverlik duygularınız biraz var ama, bunlara gerçek temelde cevap vermezseniz çok kötü olur. Onu köklü görmezseniz,

ona kininiz, düşmanlığınız köklü olmazsa sıradan bir yurtseverlik başa bela olur. Kaçış olayını köklü görmezseniz, lanet yağdırmazsanız hain olup çıkarsınız.

Benim büyük direncim şudur; bu süreçleri normal rotaya koymaktır. Ben, size bazı çözümlerlerde bunları ortaya koydum. Maalesef anlayamamışsınız, gereken sonuçları çıkaramamışsınız. Şunu söyledim; ben de İstanbul'da, Ankara'da kaldım. Bir hatıramı anlatayım; Diyarbakır'daydım, 1970 sıcakında üniversite sınavlarını kazanayım, Ankara'ya giderim diyordum. Çankaya'ya çıkan büfeler var, kıraathaneler var, girer bir köşesine kurulurum, hoşuma gidiyordu. Ankara'yı o zaman biliyordum, meslek okulunda iken fırsatım yoktu. Ama üniversitede iken fırsatım doğar diyordum. Evet, o yaşam özlemim vardı. Ve başardım, geldim Ankara'ya. Fakat tercih ettiğim şey devrimciliğe çıkış oldu.

12 Mart'ın ilk üniversite eylemlerine önderlik yaptım. Bu yaşamın hayal olduğunu gördüm. İlk üniversite eylemlerine 1971'de önderlik ettim. O yaşamın kabul edilmez olduğunu gördüm. Yine hatırlarım, şöyle cicili bicili bir elbisem olsa fiyaka yapsam diyordum. Bu da okula ilk başlan-

gıç özlemleridir. Tam imkan ve olanaklarına kavuştuğumda nefret ettim. Şöyle bir vali, paşa, kaymakam mevkiine dayansam diyordum. Gerçekleşme fırsatı doğduğunda bir kez daha nefret ettim. Bu, bizim yaşam tarzımızın bazı çizgilerini kanıtlar.

Ben de köyden kaçmaya çalıştım. Daha doğrusu mücadele ettik, yenildik. Babamla sert tartışmalarımız oldu. Taşlı sopalı bir kavga, ayrılmak zorunda kaldım. Bir kaçıştı diyelim ama, mücadele temelindeydi. O çocuk halimizle onu kolay kolay kendimize yedirmedik ve çok kısa bir süre sonra kararımızı tekrar değiştirdik. Böyle bir mücadeleden vazgeçmedik.

Bunlar bütün çocukların başına gelen şeylerdir diyeceksiniz, ama içinde bir şey gizli: İhanete çeken yan ile, yurtseverliğe, öz gerçeğe çeken yan! Ve ben hep diğerini tercih ettiğim için bugün kendimi Kürdistan'da kudretli bir güce dönüştürdüm. Bunlar size bir gerçeği anlatır, dönüş meselesi: Öze dönüş, kimliğe dönüş, gerçeğe dönüş, tarihe dönüştür. Çoğu harabelerden kaçıyorlardı. Bu eski yıkık-dökük binalar nedir? Onların büyüklüğü, asaleti hala iz bırakmış. Bu büyüklük nedir? İnsan bunları bırakıp da bir hiç

olan Avrupa'ya, şuraya buraya nasıl kaçarsın! Bir mabet gibi tapınma gereği duyan ihtiyarımıza herkes ihtiyar der, dalga geçer. Bu ihtiyar bir abidedir deriz. Saygı duyarız. Bütün bunlar yurtseverlikle bağlantılıdır. Bu gerçeklerden ne kadar korkmuşsunuz!...

Yeni yetme gençlerimiz fırlama usulü Avrupa'yı yaşar. Pazarcık bugün Paris'i doldurmuş. Dersim, İstanbul'u, Bursa'yı doldurmuş. Batman, Antalya ve Bodrum'u dolduruyor. Bunları örnek olarak söylüyorum. Bütün vatan bu duruma gelmiştir.

Büyük özgürlük kesinlikle büyük disiplinle mümkündür

Sizden sadece şunu istiyoruz; meseleler karşısında inkarcı olmayın. Özgürlüğün bağlı olduğu zeminler, dönemler vardır. Gerçeklerden kopuk bir özgürlük anlayışı sürdürülmek isteniyor. Bu durumlara da düşmeden bütün gerçeklerinizi eleştiri sürecinden geçirin, atılması gereken adımları atın, özümsemeniz gerekeni özümseyin. Bu konuda birkaç hata yapmışsınız diye sizleri göz

ardı etmeyeceğiz. Eleştiri silahını iyi kullanırsanız her dönemden daha güçlü çıkabilirsiniz. Yaşadığımız devrim sürecidir; eskiler yıkılıyor, her gün yenisi yapılıyor. Makul olan vardır, dediğim gibi kabulümüz olan vardır. Büyük özgürlük kesinlikle büyük disiplinle mümkündür.

Eğer bütün bunlar doğruysa, PKK insani ilişkilerinde, yurtseverlik ilişkilerinde, halk demokrasisinde büyük kazanımlara ulaşacaktır. Beklentiler de bu yönlüdür. Bu oldukça çekici, görkemli bir yaşam oluyor.

Her zaman söylediğim gibi, böylesine görkemli bir yaşamı sergilerken, acılar, işkenceler bize vız geldi. Bundan sonra da vız gelir. Çok şehit verdik, yüzlercesi bu düşünce uğruna, düşüncenin büyüklüğü uğruna son bombayı, son fişegi kendisinde patlattı. Bütün bunlar bizim büyük kahramanlıklarımızdır. Kesinlikle layık olmasını bileceğiz. Layık olmak için her şeyimizi ortaya koyacağız ve başaracağız.

Rêber APO'nun Haziran 1991'de yaptığı değerlendirmeden derlenmiştir.

Der Beginn einer Tragödie

09. Oktober 1998

Für die Oktoberausgabe haben wir uns als Redaktion für einen Text über das Komplott an Rêber APO entschieden, da das zwischenstaatlich geplante Komplott am 09. Oktober 1998 mit der Ausweisung Rêber APO aus Damaskus begann und am 15. Februar 1999 ausgeführt wurde. Am 15. Februar 1999 – einem Tag, der unter KurdInnen noch immer als „roja reş“ (schwarzer Tag) bezeichnet wird – wurde Rêber APO illegal von Kenia nach Imrali verschleppt. Die Federführung oblag diesmal einem Bündnis internationaler Geheimdienste wie CIA und Mossad, angetrieben durch die geostrategischen Interessen der USA im Mittleren Osten, die heute am deutlichsten in der Besetzung Syrien und Iraks zum Ausdruck kommen. Der folgende Textauszug stammt aus seinem Buch „Plädoyer für den freien Menschen“ und verdeutlicht die Bedeutung des zwischenstaatlichen Komplotts für die kurdische Bevölkerung. Der Text wurde zum besseren Verständnis redaktionell bearbeitet und gekürzt.

Das Komplott gegen mich in Europa, speziell in Athen, richtete sich weder zufällig gegen eine ganz gewöhnliche Person, noch lief es so ab, wie es die Staatsanwaltschaft meisterhaft und bis ins kleinste Detail „aufzuklären“ versucht hat. Obwohl das ganz klar auf der Hand liegt, ist es doch von historischer Bedeutung und durchaus lohnend, es richtig zu verstehen und zu interpretieren. Wenn dies alles nur meine Person beträfe, hätte ich es nicht für nötig erachtet, eine derart umfangreiche Verteidigung zu verfassen.

Jedoch sollten in meiner Person ein Volk und seine Freunde für dumm verkauft und so ihr Freiheitsstreben, Summe immenser Anstrengungen, gewissen Interessen geopfert werden.

Zweifelloos wäre es nicht richtig, die Verantwortung für Verschwörung und Verrat nur bei der Athener Oligarchie zu suchen.

Kalkulationen der USA bis zu denen der EU, der Haltung mancher arabischer Staaten bis hin zu Israels und Russlands Interessen hatten viele politische Mächte auf Staatsebene ihre Hand im Spiel. Wenn man nach dem „warum?“ fragt, liegt die Antwort zweifellos in der Schwäche des kurdischen Faktors und daran, dass das kurdische Problem leicht simplen Spekulationen geopfert werden kann. Durch die gesamte Geschichte hindurch konnten die über die Kurden herrschenden Mächte inklusive der kollaborierenden herrschenden Schichten dieses Volk und dieses Landes benutzen, wie immer sie wollten, ohne viel dafür belangt zu werden. Es gab nie eine aufgeklärte politische Kraft, die dafür Rechenschaft verlangt hätte. Wer versuchte, etwas zu bewirken und dabei seine Ehre zu bewahren, endete in der Katastrophe, und später verlangte wieder niemand Rechenschaft dafür. Ein passendes Sprich-

Viele Seiten waren beteiligt. Es ist durchaus wichtig, sie, wenn auch nur knapp, zu benennen und zu charakterisieren. Von den

wort besagt, dass der Kurde immer der Ge-lackmeierte ist. Dies beschreibt geradezu eine Verhaltensregel.

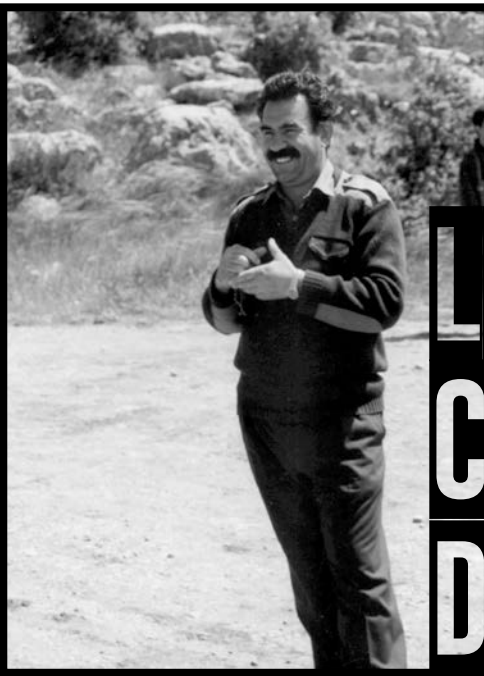
Kurdistan und die kurdische Gesellschaft wurden Schauplatz für rückständigere unmenschlichere Raubsysteme als sie bei Ali Baba und den 40 Räubern beschrieben sind. Niemand legte vernünftig Rechenschaft ab, niemand forderte sie ein. Das kurdische Individuum – soweit man hier überhaupt von einem Individuum sprechen kann – welches vielfach Verrat und Entfremdung erlebt, war von den Kollaborateuren an der Spitze bis zu denen ganz unten in der Position von krasser Ignoranz, schwätzerischer Besserwisserei oder bewussten Verrats sich selbst gegenüber. Für ein Huhn oder einen Hund schoss man einen Menschen über den Haufen. Niemand kümmerte sich um die kulturellen Werte, die in 15.000 Jahren geschaffen wurden. Dabei handelt es sich um eines der ältesten Völker der Menschheit, Hauptakteur der ersten großen Revolution der Menschheit, der neolithischen Revolution. Das ist das Kuriose und die Ironie des Ganzen. In dieser Tatsache liegen Fluch, Brutalität, Lüge und Rückständigkeit verborgen.

Mein Aufbruch und die Tatsache, dass eine Freiheitsbewegung im allgemeinen Sinne tatsächlich existieren konnte, brachte dieses Bild vollkommen ins Wanken.

Von den Kollaborateuren bis zu den Staaten mit ihren strategischen Interessen trafen sich alle, um mit Gegenmaßnahmen darauf zu reagieren. Die 90er Jahre wurden Zeugen dieser intensiven Anstrengungen. Insbesondere die USA, die EU, Russland und die Länder des Mittleren Ostens befassten sich ausgiebig damit. Dass ich mich nicht wie eine simple Puppe benutzen ließ, trieb jedes dieser Machtzentren dazu, gemäß den eigenen Interessen eine eigene PKK- und Kurdenpolitik zu entwickeln. Als sie verstanden, welch großes Hindernis ich für die jeweilige Politik darstellte, planten sie, mich zu isolieren und nach und nach zu liquidieren. Auf die Garantie minimaler Menschenrechte und auf jegliche demokratische Vorgehensweise wurde dabei verzichtet. Um ihren kurdischen Kollaborateuren Raum zu geben, planten sie die offene und verdeckte Zusammenarbeit. Die irakisch-kurdischen

Kollaborateure und türkische, US-amerikanische und britische Vertreter brachten es über die Achse Ankara-London-Washington bis zu einem offiziellen Abkommen, also das Washingtoner Abkommen zwischen USA, Türkei, KDP und PUK vom 17. September 1998, worin der wichtigste Punkt darin das gemeinsame Vorgehen gegen die PKK war. Um es erfolgreich umzusetzen, versuchten sie, die EU zu neutralisieren und die Athener Oligarchie als Helfershelferin zu benutzen. Auf dieser Grundlage, mit dieser Philosophie und durch diese Politik entwickelte sich das Komplott. Wenn es uns nicht gelingt, die gegen mich und das kurdische Volk und seine Freunde gerichtete Verschwörung und den Verrat in einen großen Kampf um unsere Würde zu verwandeln, hieße das, dass diese unselige Geschichte ein weiteres Mal ihr Urteil vollstreckt hätte. Dabei haben sich allein im Zusammenhang mit meiner Auslieferung über hundert geliebte Genossen, junge Frauen und Männer öffentlich verbrannt, fielen Kugeln zum Opfer, wurden gedemütigt, geprügelt und verhaftet. Es ist ein zentrales Anliegen des revolutionären Freiheitskampfes, eine Wiederholung der fluchbeladenen Geschichte zu verhindern. Diesen Auftrag erfolgreich erfüllen, heißt, mittels eines historischen Bruchs von der verfluchten Knechtschaft zur Freiheit zu gelangen. ●●●

LE GRAND COMLOT DU GLADIO

l'Italie fait partie du pays où le Gladio est le plus fort. Berlusconi avait passé toutes ses forces à l'acte. Il était l'homme du Gladio. Je savais que l'Italie n'aurait pas pu me supporter, c'est pourquoi j'ai été obligé de quitter le pays. Bien sûr, face à ça, la Turquie était devenue vis à vis des USA et d'Israël le pays de confiance mais aussi le pays satellite. Cette période s'est éternisée

La période de quatre mois entre le 9 octobre 1998 et 15 février 1999 s'était déroulée extrêmement bien. Mise à part l'hégémonie du monde : les USA, aucune autre force n'aurait pu préparer durant cette période une opération de quatre mois. Durant ce processus, le rôle des forces spéciales turques aérienne (dont le Général Engin Alan était le président) était de m'emmener à Imrali sain et sauf. Ce processus fait partie du processus le plus important réalisé dans l'histoire de l'OTAN. Il était tellement évident qu'aucun endroit ne pouvait exposer une attitude contraire. Et ceux qui réagissaient été immédiatement éloignée. Même la grande Russie est restée sans pouvoir. La réaction des Grecs permettait de mettre tout au clair. Les mesures de sécurités qui avaient été prises à l'intérieur et à l'extérieur de la maison dans laquelle je restais à Rome expliquait bien la situation. Ils avaient pris des mesures exceptionnelles et spécifiques aux prisonniers. Ils n'autorisaient même pas à mettre un pied à l'extérieur. Les teams spéciales de sécurité étaient présents 24h/24, même devant la porte de ma chambre. Le gouvernement d'Alema était un gouvernement de gauche. D'Alema était sans expérience, il n'a pas réussi à prendre une décision seul. Il a fait tout le tour d'Europe. L'Angleterre lui a dit de prendre sa propre décision. Il a manifesté peu de soutien. L'attitude de la Belgique n'était pas claire non plus. Finalement, nous avons été renvoyés à la magistrature. Ne pas voir l'effet du Gladio dans cette attitude est impossible. De toute manière,

; en réalité, ce n'était ni plus ni moins qu'une histoire d'attrait de la Turquie par le capitalisme financier et globalisé.

Le scénario d'occupation de l'Irak est totalement en lien avec mon arrestation. En réalité, l'occupation avait débuté avec l'opération qui me visait. Ceci est aussi valable pour l'occupation de l'Afghanistan. Plus précisément, c'était le premier pas pour le début projet du Grand Moyen-Orient. Ce n'est pas pour rien qu'Ecevit a dit : « Je ne comprends pas pourquoi Öcalan a été arrêté ». La Guerre Mondiale avait débuté après l'assassinat d'un nationaliste serbe en Autriche, la « Troisième Guerre Mondiale » a débuté suite à l'opération qui me visait. Pour pouvoir comprendre la période qui suit l'opération, il faut d'abord comprendre celle qui la précède. Le président des USA, Clinton, a réalisé deux réunions avec le président Hafiz Esad concernant ma sortie de la Syrie. L'une a eu lieu à Damas, l'autre en Suisse, qui a duré plus de quatre heures. Hafiz Esad a remarqué à ce moment l'importance de ce sujet. Il a jugé bon d'étaler le sujet sur toute la durée. Même si c'était périodique, il n'a jamais fait une demande concernant ma sortie de la Syrie. Jusqu'à la fin, il voulait l'utiliser comme un élément qui ferait contre-poids à la Turquie. Quant à moi, j'ai poussé la Syrie à prendre une décision stratégique. Mais ma force ou mon état ne me le permettaient pas. Si j'étais en Iran, j'aurais peut-être pu développer une alliance stratégique. A ce sujet, je ne faisais pas confiance à l'Iran ; j'étais

en retrait vis-à-vis de leurs attitudes traditionnelles (Les assassinats de Simko et Qasimlo et les complots du genre, des jeux qui remontent jusqu'à la décadence du roi de Médie : Astiyag, par Hapragos). Clinton et les leaders kurdes de la Syrie avec lesquels il était en contact, ne trouvaient pas juste ma présence en Syrie pour leurs intérêts, car le Kurdistan et les Kurdes étaient de moins en moins contrôlables. L'Israël aussi était mal à l'aise de cette situation. Les avancées au Kurdistan et la perte de contrôle sur les Kurdes étaient une situation inacceptable pour eux. Garder le Kurdistan sous contrôle était un point important, surtout pour les plans qu'ils avaient pour l'Irak. Ils insistaient pour que je me sépare et que je mette fin à la ligne de liberté avec une identité kurde indépendante.

Alors que notre existence était due à notre parti et à notre ligne de liberté. Les USA et l'Angleterre continuaient à tenir leur promesse donnée à la Turquie depuis 1925 (Sacrifier le Kurdistan du Nord sans toucher au Kurdistan du Sud). De cette façon, la Turquie a donc intégré l'ONU et ils s'étaient mis d'accord avec elle sur la question kurde. Notre sujet et notre stratégie menaçaient l'équilibre et l'hégémonie traditionnelles et actuelles du Moyen-Orient. Soit nous allions suivre cette hégémonie, soit nous allions nous y opposer. Depuis 1925, la république de Turquie voulait utiliser les traités signés (Accord pour Mossoul-Kirkuk en 1926, entrée à l'ONU en 1952, les accords réalisés avec l'Israël entre 1958 et 1996) avec les forces hégémoniques afin de d'effacer les Kurdes de l'histoire. L'idéologie laïque, nationaliste et positiviste de l'époque le permettaient. Le mécanisme républicain y croyait. Ceci était en réalité une situation contre l'âme et l'alliance des relations turco-kurdes. Cependant, à cause des calculs politiques pour créer l'Etat d'Israël, il était presque impossible que le système

n'échoue pas. La formation de l'idéologie artificielle, des cadres et des classes de « la vérité du Turc Blanc » avait été bâties sur cette base. D'ailleurs, le PKK avait donné un coup mortel à cette formation car l'acceptation d'une identité kurde et de sa liberté revenait à ignorer cette base. Du moins, cette politique meurtrière devait cesser. Les traités signés avec Israël étaient d'une importance vitale pour cette formation. En fait, l'Etat-nation turc a été construit comme un Israël.

Il y a eu aussi une tentative de formation de « Kurde blanc » au sein du KDP. Le même centre est semblable chez les Turcs et les Kurdes, mais créer des contradictions entre les deux forces étaient d'une importance vitale pour leur existence. (Pour les intérêts hégémoniques de l'Occident au Moyen-Orient, en particulier aux Etats-Unis et en Grande-Bretagne, et pour la sécurité d'Israël). Il s'agissait d'une politique très intelligente de tirer profit des intérêts de la région de ces deux forces qui sont liées entre elles mais qui ont toujours des problèmes. La sortie du PKK a, de par sa réalité historique et sa légitimité actuelle, changé leurs plans. La naissance d'une solution et d'une opportunité de paix en 1993 et 1998 pouvaient mettre fin de ce jeu ; c'est pourquoi, une telle solution n'était pas permise. De grands assassinats et complots ont été organisés. Le fait que le PKK ait réussi à sortir les Kurdes de la tutelle d'un pays tiers, et qu'il leur a permis de se réconcilier avec d'autres sociétés et Etats, en particulier les Turcs, fut un coup dur dans la stratégie de jeux hégémoniques des forces dominantes au Moyen-Orient. Ces problèmes, que nous pouvons énumérer de manière plus approfondie, prouvent que la conspiration de 1998 est un objectif important et stratégique.

...

Dönem görev sorumluluklarımız

&

Ortadoğu ve Kürdistan merkezli devam eden 3. Dünya Savaşı gerçeğinde, kapitalist modernitenin yaşadığı derin krize karşı demokratik modernitenin yarattığı en büyük alternatif Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'dir. Büyük bir tıkanmayı yaşayan kapitalist iktidar güçleri, özgürlük mücadelemize dönük geliştirilen tüm imha ve inkar saldırılarında ortak konseptler temelinde saldırılarını yoğunlaştırmakta. Mücadelemiz karşısında büyük bir tıkanmayı yaşayan faşizan güçler saldırılarda ortaklaşarak sonuç almaya çalışmaktadır. AKP-MHP faşizmi öncülüğünde Kürdistan'ın dört bir yanında gerçekleşen işgal saldırıları hegemon güçlerin desteğinde gelişerek devam ettirilmek istenmektedir. Yaşanan 3. Dünya Savaşı kaosunda her ne kadar saldırılar geliştirilerek sonuç alınmaya çalışılsa da, stratejik olarak özgürlük mücadelemizin en güçlü konumda olduğu bir süreçte bulunmaktayız. Sömürgeci güçlerin stratejik anlamda yaşadığı tıkanıklıkları aşmak için savaşı ve krizleri derinleştirdiği bu süreçte, özgürlük mücadelemizin devrimsel gelişmesinin önü alınmaya çalışılmaktadır. Bu temelde geliştirilen topyekün imha saldırıları karşısında devam

eden direniş gerçeğimizi büyüterek tüm saldırılara güçlü cevap olmamız gereken tarihi bir dönemde bulunmaktayız. Bu anlamda dönem görev ve sorumluluklarını güçlü bir şekilde yerine getirmek için içerisinde bulunduğumuz süreci derinlikli bilince çıkararak tarihsel görev ve sorumluluklarımıza cevap olabiliriz.

Her mücadele döneminde olduğu gibi içinde bulunduğumuz bu tarihi dönem açısından da şunu belirtmek gerekir ki, egemen sistemlerin tarihini ve zihniyetini bilince çıkararak, mahkum ederek mücadelemizi güçlendirebilir ve özgür yaşamı sağlayabiliriz. 21. yüzyıl gerçekliğinde açığa çıkmaktadır ki, doğası gereği bir kriz ve sömürü sistemi olan kapitalist modernite büyük bir çıkmazın içerisinde. Bunu yaşanan çözümsüzlüklerde ve buna karşı ortaya çıkan isyanlarda görmekteyiz. Ancak şunu çok güçlü bilince çıkarmamız gerekir ki modernitenin derinleştirdiği çözümsüzlükte ve buna karşı gelişen tüm direnişler karşısında sömürgeci kapitalist sistem krizli yapısını korumak ve kalıcılaştırmak için

krizli yapısını derinleştirerek ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Kapitalist modernite, sömürü hırsı uğruna doğamızı ve tüm toplumsal yapımızı büyük bir katliam cenderesinde tutarak, her geçen gün maddi ve manevi dünyamızı tüketmeye çalışmaktadır. Asla unutulmamalıdır ki tarihten günümüze devletçi sömürge rejimleri karşısında her zaman toplumsal direniş çizgisi de geliştirilmiştir. Her ne kadar iktidar sistemleri tarihi kendilerinden ibaret saysalar da, artık halkların özgürlük tarihinin de yazıldığı bir dönemdeyiz. Bu anlamda sömürgeci rejimlerin Kürdistan'da uygulamış olduğu vahşi soykırım saldırıları karşısında, varlığımızın tanın-

madığı koşullarda, özgürlük mücadelemizin açığa çıkarmış olduğu muazzam direniş bugün tarihin bir kader olmadığını ispatlamıştır. Önderliğimizin belirttiği gibi tarihini bilince çıkaramayanlar asla özgür bir yaşamı yaşayamaz. Bu bilinç ve iradeyle özgürlük mücadelemiz tarihten önemli sonuçlar çıkarmış ve bugün yok edilmek istenen özgür yaşamı var ederek özgürlüğe doğru yol almaktadır. Bugün kapitalist modernite güçleri karşısında devam eden özgürlük mücadelemiz, ulus-devletçi iktidar sistemleri karşısında demokratik sosyalizm bilinci ve demokratik ulus paradigmasıyla direnen halklara büyük bir umut ışığı olarak özgür yaşamı geliştirmeye devam etmektedir.

Değerli Yoldaşlar!

Her türlü sömürü ve baskı saldırıları karşısında elbette direniş çizgimizi tüm alanlarda güçlendirdiğimiz sürece faşizmi yıkabilir, özgür yaşamı garanti altına alabiliriz. Bu anlamda faşizme karşı devam eden mücadelemizde, düşman gerçekliğinin farkında olmak başarının temel bir şartını oluşturmaktadır. Kendi tarihsel hakikatimizi tanıyarak, buna göre mücadele içerisinde olmamız gereken bir dönemde bulunmaktayız.

Tüm egemen sömürgeci güçlerin saldırı odağı kadın ve gençlik olmaktadır. Bu anlamda toplumu iradesizleştirmek için gençlik ve kadın üzerinde geliştirilen özel savaş yoğun-

laştırılarak sürdürmeye çalışılmaktadır. Geliştirilen her türlü kimliksizleştirmeye toplumsuzlaştırmaya karşı ahlaki ve kültürel değerlerimize güçlü sahip çıkarak ve yaşatarak mücadelemizi başarıya taşıyabilir, başarıyı kesinleştirebiliriz. Dönem görev ve sorumluklarına güçlü cevap olmak için tüm alanlarda örgütlülüğümüzü büyüterek, eyleme geçerek cevap olabiliriz. İçerisinde bulunduğumuz bu dönemde örgütsüz kalmak köle olmak anlamına gelmektedir. Örgütsüz, kimlik-

Soykırımı sadece fiziki bir olgu olarak ele alamayız; en derinleştirilmiş soykırım, geliştirilen bu saldırılarla her şeyi unutturulan modern köle olmayı ifade etmektedir. Bu da yaşayan bir ölüden farkı olmama anlamını taşımaktadır.

siz gençlik, modernitenin arzulanı gençliktir. Genç olmak her zaman doğası gereği ahlak ve vicdan sahibi olmak demektir. Beş bin yıllık erkek egemen sistem kendi iktidarının devamı için toplumun en dinamik kesimini ifade eden gençliği kendi çıkarıcı, saldırgan, militarist, köleci yaşamına hizmet ettirmek için, gençlik ve genç kadın kimliğini hiçleştirerek toplumu anlamsız kılmaya çalışmaktadır. Bu anlamda kapitalist modernite çeteciliği,

cinsiyetçiliği ve uyuşturucuyu bir özel savaş saldırısı temelinde geliştirerek, özgür yaşam arayışımız karşısında bizlere tarihsel ve güncel gerçekliğimizi unutturmak istemektedir. Soykırımı sadece fiziki bir olgu olarak ele alamayız; en derinleştirilmiş soykırım, geliştirilen bu saldırılarla her şeyi unutturulan modern köle olmayı ifade etmektedir. Bu da yaşayan bir ölüden farkı olmama anlamını taşımaktadır. Tüm soykırımcı saldırılar karşısında özgür yaşamın öz savunmasının temeli toplumsal, ahlaki ve kültürel değerlere bağlı olmayı gerektirmektedir.

Toplumsal ahlaki değerlerimizi ancak tüm alanlarda örgütlülüğümüzü güçlendirdiğimiz sürece yaşatabiliriz. Bu açıdan özgür bir geleceği sağlamak için örgütlülüğümüzü güçlendirmek en büyük eylemi ifade etmektedir. Tarihsel hakikatimizi bilince çıkarmak için eğitim faaliyetlerini örgüte kavuşturarak eyleme dönüştürebiliriz. Önderliğimize, halkımıza ve tüm değerlerimize karşı

yapılan her saldırı karşısında, ülkemize sahip çıkarak mücadeleyi büyötmeliyiz. Bir bütünen kapitalizmin dayatmış olduğu kimliksizliğe, ülkesizliğe, onursuzluğa karşı verebileceğimiz en güçlü cevap özgürlük alanlarına akarak mümkündür. Bu temelde, her saldırıya karşı şehitlerimizin bizlere bırakmış olduğu yüce direniş mirasına sahip çıkarak ve hesap sorarak mücadele alanlarına akalım.

Es ist kein Glück

Das System profitiert von unserer Naivität

Ja, auch du hast dich nach den Normen der Gesellschaft geformt. Ab dem Punkt, wo auch du bemerkt hast, dass du als eine moralische Person in dieser sexistischen liberalen Gesellschaft nicht wie ein normaler Jugendlicher weiter kommst. Alle Anormalen sind heute normal. Wahrscheinlich hast du dich auf die Suche nach anderen Sachen gemacht. Ab einem Punkt hast du in der Schule und anderswo bemerkt, dass es überall Gruppierungen gibt. Zur einer von denen wolltest du gehören, oder nicht? Das Gefühl, nicht gemocht zu werden, mag keiner. Aus diesem Grund griffen fast alle von uns tief in die Schublade, um eine Identität zu finden, die uns helfen sollten, um akzeptiert zu werden.

Das führt dazu, dass wir unsere natürlichen Eigenschaften, die uns ausmachen, verlieren. Die Schubladen sind die heutigen sozialen Medien wie YouTube, Facebook und, heute sehr beliebt, Instagram...

Diese Social-Media-Plattformen benutzen viele Jugendliche, um ein zweites Ich in der virtuellen Welt zu erschaffen. Dort erlangen sie Aufmerksamkeit und Ansehen. Das was viele „ihrem“ Leben nicht erzielen, versuchen sie im Netz zu schaffen. Indem sie bloggen. Und schwuppdwupp ist die eigene Identität überschattet von einer Fake-Identität, die man sich nach belieben zusammen-

basteln kann.

Am meisten trifft es die jungen Frauen, die durch das sexistische System in ein Leben voller Lügen gepresst werden. Filme, Serien manchmal auch nur Musikvideos bewirken bei uns Minderwertigkeitskomplexe, negative Gefühle, nur weil wir nicht wie Person X und Y aussehen. Aus diesem Grund versuchen die Jugendlichen so gut wie möglich, auszusehen wie ihr „Idol“.

Diese sogenannten Idole sind öfters selbst nicht mit sich zufrieden. Beispiele wie Amy Winehouse oder Whitney Houston

sind offensichtlich. Sie werden dazu gedrängt, Masken voller Lügen aufzusetzen. Jede und jeder von uns kennt einen Moment, wo wir uns dabei ertappt haben, wie Person X oder Y aussehen zu wollen. Dies kommt vom Neid gegenüber anderen Personen. Aus diesem Grund haben wir alle mal in dieselbe Schublade gegriffen. Das Nachmachen dieser Personen führt dazu, dass wir uns von unsrem eigenen Ich entfernen. Anstatt, dass wir uns als junge Frauen organisieren und unsere Stimme gegen diese Mentalitäten erheben, ertappen wir uns sel-

Das was viele „ihrem“ Leben nicht erzielen, versuchen sie im Netz zu schaffen. Indem sie bloggen. Und schwuppdiewupp ist die eigene Identität überschattet von einer Fake-Identität, die man sich nach belieben zusammenbasteln kann.

ber dabei, wie wir uns ihnen nähern. Wir verurteilen uns gegenseitig, versuchen uns selbst besser darzustellen. Alle versuchen, anders zu wirken, sind aber letztendlich alle gleich, weil das System uns ein Profil der Frau aufzwingt. Alle ähneln sich, weil sie mit der Zeit ihre Natürlichkeit verloren haben. Bevor unsere Charaktere überhaupt beginnen, eine Form zu bekommen, werden sie durch Einflüsse von außen geformt. Shirin David und Hazal Kaya sind beispielsweise zwei ganz verschiedene Frauen, die versuchen, das „richtige“ Rollenbild zu zeigen. Sie werden der heutigen Jugend aufgedrückt, und weil viele so aussehen, wirkt das normal. Für die jungen Frauen außerhalb der Arbeiten gibt es nun nur zwei Bilder, doch werden die wahren Heldinnen oft vergessen.

Nachmachen oder zum Vorbild nehmen

Es wird von Nachmacherei gesprochen, aber auch davon, sich ein Vorbild zu nehmen. Diese Begriffe sind unterschiedlich. Nachmachen und sich jemanden zum Vorbild nehmen sind zwei ganz Sachen. Das eine

ist ein unüberlegtes, manchmal unbewusstes Nachahmen, das andere macht deinen Charakter aus, bringt eine starke Persönlichkeit hervor. Wir machen Frauen wie Kyle Jenner nach, versuchen die gleiche Lippenform aufzumalen, versuchen eine „perfekte“ Nase zu haben wie sie. Frauen wie Şehîd Sara, Şehîd Bêrîtan sind keine Frauen zum Nachmachen. Sie sind Vorbilder, die man verstehen und leben muss.

Hazal Kaya präsentiert das Bild der Kurdinnen einer falschen kurdische Identität. Sie versucht durch ihre liberale Haltung, sich zwischen dem faschistischen System und den Kurden in Bakur zu positionieren.

Deutschrapp hören sehr viele Jugendliche gern. Doch sind wir in der Lage, zwischen den Zeilen zu lesen? Rapper wie Tupac kennen viele als Künstler des Rap. Wenn man heute Rap, vor allem Deutschrapp, hört und vergleicht, möchte man das nicht einmal als Rap bezeichnen, oder? Das, was Rap ausmacht, ist Kritik am System und Kritik an der Politik. Was macht Rap heute mit den Jugendlichen? Es bindet die Jugendlichen noch mehr ins System ein. Beispiele

sind Mero und Fero47. Könnte man das, was die machen, als Kunst bezeichnen? Kunst ist dafür da, die Gesellschaft auf verschiedene Gedanken zu bringen. Neue Sachen zu erfinden. Tupac hat öfters versucht, die Wahrheit ans Licht zu bringen für die afroamerikanischen Genossen. Der Ursprung des Raps liegt darin, die Gesellschaft auf etwas Wichtiges aufmerksam zu machen. Die Augen der Gruppe, der Gesellschaft für die Politik zu öffnen. Tupac wurde aus diesem Grund erschossen. Heute werden alle dafür verurteilt, dass sie das System infrage stellen und das Regime kritisieren. Viele werden heute getötet, weil sie die Wahrheit ans Licht bringen wollen. Wie viele fallen euch gerade ein? Jedoch wird im heutigen Rap genau das Gegenteil gemacht. Durch Rapper wie Xatar etc. werden die Jugendlichen in die Drogenszene gedrängt, weil das eine Norm, ein Kriterium geworden ist, um eine erfolgreiche Person zu werden. Durch die Naivität der Jugendlichen machen heute andere Profit. Mero ist ein Türke, der alle Kurden und Kurdinnen benutzt, um erfolgreich zu sein. Weshalb hat er Bilder von Ahmet Kaya oder Yılmaz Güney in

seinem Musikvideo? Es ist klar, dass er als ein Türke ohne die Unterstützung der Kurden keinen Erfolg haben kann.

Fußball ist nun auch ein Thema, zu dem wir unsere Haltung klarstellen sollten. Vorher wurde Fußball von der Mittelklasse gespielt, und die Reichen schauten zu. Heute spielen die Reichen und die Armen schauen zu. Es ist heute mehr als nur Fussball/Sport. Es ist zum Gegenstand von Rassismus, Hass und Hooliganismus geworden. Wenn es um eine Meisterschaft oder die WM geht, dreht sich alles ums Geld. Es gibt zahlreiche Beispiele, wo die Zuschauer der Fussballmannschaften sich gegenseitig erstechen. Bekannte Fußballer wie Cristiano Ronaldo oder Messi sieht man öfters, wie sie an Charités wie UNICEF etc. große Summen spenden. Dies tun sie nicht, um den Kindern oder einer bestimmten Gruppe zu helfen, sie retten sich

von Steuern und Zinsen, die sie sonst zahlen müssten. Sehr viele Jugendliche haben heute eine Lotto- oder Tipico-Sucht, es ist nicht anders als ein Drogen- oder Alkoholproblem. Der Staat versucht durch Fussball einiges zu verdecken.

Sehr viele kurdische Jugendliche nehmen sich heute Persönlichkeiten wie Ronaldo, Kylie etc. als „Vorbild“. Obwohl wir wahre Helden haben, die wir uns als Vorbilder nehmen sollten! Und noch ehe wir sagen können „das ist mein Vorbild“, machen wir ihnen nach, streben nach ihrem Leben, ihrem Aussehen und nach ihrem Ruhm. Sie wiederum nutzen die Sehnsüchte und Hoffnungen der Jugendlichen, um ihren Ruhm zu vergrößern. Paradox, nicht wahr? Genau weil es so paradox ist, lohnt es sich wahre Vorbilder zu nehmen – das heißt Menschen, die im Sinne der Gesellschaft Großes ge-

schaft haben, Feministinnen, revolutionäre Personen, RebelInnen, Freiheitssucher. Viele von diesen Menschen, die man sich als Vorbild nehmen kann sind schon von uns gegangen, doch viele leben auch noch. Nehmen wir uns doch Frauen wie Şehîd Zilan als Vorbild, und lernen jeden unserer Schritte mit Überzeugung für ein freies Leben zu gehen. Nehmen wir uns doch Şehîd Mazlum Doğan als Vorbild, und lernen, dass man selbst unter schlimmsten Bedingungen seinen Prinzipien treu sein kann. Nehmen wir uns doch Rêber APO als Vorbild, der sich voll und ganz der Befreiung der Menschheit widmet, und dafür in jeder Sekunde seines Lebens gegen das System Widerstand leistet...

Ja, es gibt genug Vorbilder, es gibt auch genug zu tun. Wofür wir keine Zeit haben ist es sich dem Teufelskreis des Populismus zu beugen.

●●●

» Noch ehe wir sagen können „das ist mein Vorbild“, machen wir ihnen nach und streben nach ihrem Leben. Sie nutzen die Sehnsüchte und Hoffnungen der Jugendlichen, um ihren Ruhm zu vergrößern.

„ICH BIN ABER NICHT DEUTSCH“

„Kızım
wir sind
keine Kurden, wir
sind Aleviten, die Kurden
sind zurückgeblieben“, war eine der
Antworten meiner Mutter, wenn sie mir
erklärte woher wir stammen. „Anne,
aber es gibt doch kein Alevitistan.“ Ein
verzweifelter Versuch sich selbst zu
verstehen. „Keça min, wir sind Kurden“,
war die stolze und überzeugte Ansicht
meines Vaters. Aber es gab leider auch
kein Kurdistan. Wer war ich?

Es ist kein Geheimnis, dass vielleicht die Hälfte der KurdInnen (oder auch mehr?) auf der Welt sich vor sich selbst schämen. Seit hundert Jahren versucht man uns KurdInnen zu vernichten. Dafür haben Staaten wie die Türkei, Irak, Iran, Syrien und westliche Staaten wie Deutschland, Großbritannien ihr bestes getan, damit wir noch heute nicht einmal unsere Sprache sprechen können, und uns schämen, wenn uns jemand fragt woher wir kommen...

Ich war nicht wirklich anders. War ich vielleicht sogar schlimmer als die meisten Ju-

gendlichen? Als eine junge Frau, die in einem deutschen Kaff von Deutschen umgeben war, war es natürlich nicht einfach die eigene Identität zu verstehen, vor allem wenn man Eltern hatte, die keine Antworten hatten. „Kızım wir sind keine Kurden, wir sind Aleviten, die Kurden sind zurückgeblieben“, war eine der Antworten meiner Mutter, wenn sie mir erklärte woher wir stammen. „Anne, aber es gibt doch kein Alevitistan.“ Ein verzweifelter Versuch sich selbst zu verstehen. „Keça min, wir sind Kurden“, war die stolze und überzeugte Ansicht meines Vaters. Aber es

gab leider auch kein Kurdistan. Zu mindestens nicht für mich, denn mir war diese Sache zu viel. Wer war ich? Da es in der Familie keine Antwort gab, antwortete der Staat. In der Schule nämlich lernte ich schnell, deutsch zu sein. Rasch beneidete ich Freundinnen wie Katrin, Nathalie und Lisa. Denn in ihrem Leben gab es kein Chaos, keine Krisen. Ihr größten Krisen waren, wenn sie zwei mal hintereinander die gleichen Klammotten anziehen mussten oder irgendein Junge sie verließ.

So zu sein wie sie, erschien mir immer eine Lösung. Es war ein so einfaches Leben. Ich ging

freiwillig zur Kinder-Bibel-Woche, nannte mich manchmal halb Türkin und halb Kurdin, wenn jemand nach dem Ursprung meines kurdischen Namens fragte antwortete ich: „der kommt aus Mesopotamien“, um das Wort Kurdistan nicht benutzen zu müssen. Was hätte ich den sagen können, wenn jemand fragen würde wo Kurdistan sei, und warum es nicht auf der Landkarte existierte?

Manchmal sagt man über uns kurdische Jugendlichen aus Europa „Schokoladen-Kinder“, doch wir sind vielmehr als das. Wir sind die Kinder der amerikanischen Musik, der europäischen Mentalität, des verlorenen Kurdistans. Wir sind die Kinder mit tausenden Fragezeichen im Kopf. Wir sind die Jugendlichen, die nicht lernen konnten, wer sie wirklich sind. Deswegen habe ich es gehasst mit meinem Vater auf Kurden-demos zu gehen. Ich erinnere mich sogar, wie ich mich einmal versteckt habe, als ich an einer Demo in Frankfurt teilnahm und ich meine Schulfreundinnen erblickte. Ich habe gehasst, wer ich bin, ohne zu wissen wer ich bin.

Doch die Revolution in mir begann mit einer Aufnahme im kurdischen TV: Es waren stolze Frauen, mit Waffen in den Händen. Sie feierten die Erfolge in Rojava. Wer waren diese wunderschönen stolzen Frauen? Was war geschehen? Mein Vater erklärte mir die Lage in Rojava und ich war verblüfft. Ich hatte oft Bücher von Rêber APO bei uns zu Hause gesehen. Aber sie interessierten mich nie. Nun aber war ich perplex. Und zu dieser Zeit gab es jeden Tag in

Frankfurt Demos für Kobanê. Diesmal war ich diejenige, die meinen Vater überzeugte zu gehen. Denn auf den Demos spürte ich diesen Zusammenhalt, diese Wärme und diese Stärke. Es gab Menschen, die gegen alle anderen für ihre Überzeugung kämpften. Also musste diese Überzeugung doch richtig sein, oder? Ich schloss langsam meine ersten kurdischen Freundschaften und nahm an den politischen Arbeiten teil. Auf ein: „Hallo, ich möchte bei euch mitmachen“, folgten lächelnde Gesichter.

Durch die politischen Arbeiten habe ich gelernt wo Bakur ist, wo Başûr, Rojava und Rojhilat sind. Ich lernte, dass ich nicht Tunceli sondern Dersîm sagen sollte, ich lernte, was das Patriarchat ist und fing an, die Broschüren Rêber APOs zu lesen. Besonders seine Thesen zur Freiheit der Frau waren besonders beeindruckend für mich. Auch während den schwierigsten Uni-Zeiten, Klausur-Phasen und Familienkrisen war die politische Arbeit keine Last – sondern eine Arbeit in der ich mich wiederfand, in der ich mich entwickeln und aus mir wachsen konnte. Und wenn von dem Zeitpunkt an jemand wagte mich als Deutsche zu betiteln, wusste ich meine Antwort: „Ich bin kurdische Alevitin, Kurdistan existiert nicht, weil u.a. der Staat, in dem ich lebe, dafür gesorgt hat, dass KurdInnen die brutalsten Genozide miterleben mussten. Kurdistan ist nun in vier geteilt. Doch es gibt eine Bewegung, die dafür kämpft, die Frauen zu befreien und zusammen mit einem freien Kurdistan einen freien, de-

mokratischen Mittleres Osten zu schaffen: die PKK.“

Um diese Phase ein wenig zusammen zu fassen: Mich faszinierte die Genossenschaft, die nur ein Bruchteil von der Genossenschaft ist, die ich heute erlebe. Mich faszinierte es etwas für meine Überzeugungen tun zu können. Ich war endlich kein Wurm mehr, der lebt um gelebt zu haben, der so lebt wie andere, weil er es nicht anders weiß. Ich nahm aktiv am Leben teil, gestaltete es. So kam es, dass ich mich irgendwann dafür entschloss, auf den freien Bergen Kurdistans auf einer Bildung teilzunehmen. Ich wandte mich an einige GenossInnen und sagte, dass ich die Berge Kurdistans sehen möchte, um mich weiterbilden zu können.

Als grün eine neue Bedeutung gewann

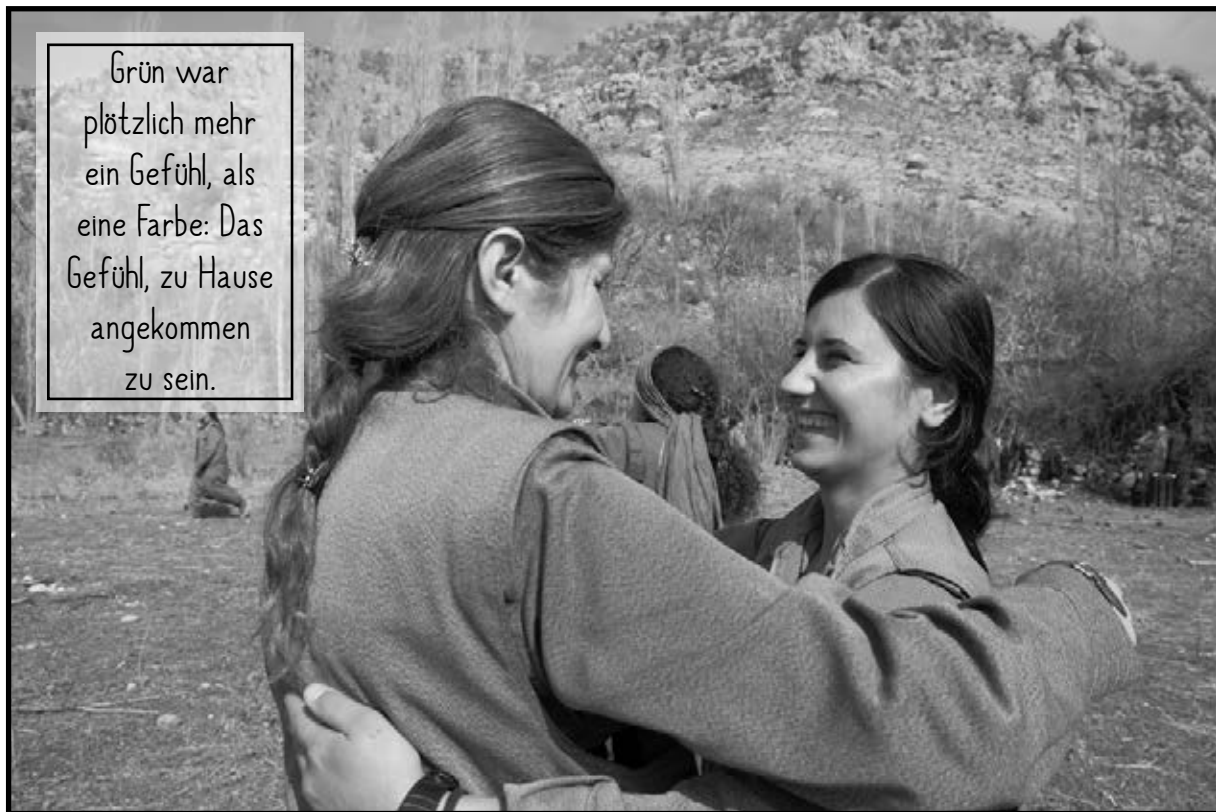
Was ist sind schon Farben, wenn sie keine Bedeutung haben? Jedenfalls begann grün für mich an Bedeutung zu gewinnen. Ich kam in Kurdistan an. Wir wurden von einem Genossen mit dem Auto zu den freien Bergen Kurdistans gefahren. Was war das für eine Aussicht! Die Sonne ging in dem Moment auf, als wir uns dem ersten Guerilla-Stützpunkt näherten. Das grün, grau, braun, gelb der Berge färbte sich in schimmerndes rot. Und da war er, der erste Guerillakämpfer, den ich sah. Nicht nur mein Gesicht, auch mein Herz lächelte. Er grinste uns an: „Dembas.“ Was er danach sagte verstand ich natürlich nicht. Außer: „Çawayî? Ez baş im, kefçî, xwê, mişko“ und einigen Beleidigungen konn-

te ich kein kurdisch. Aber jede seiner Bewegungen waren faszinierend. Die Guerillakleidung war faszinierend, seine Aura, die grünen Augen, die hügeligen Berge, der Geruch Kurdis-tans... Grün war plötzlich mehr

ten Intentionen, doch ein of-fenes, reines Herz und einen starken Willen hatten. Neben ihnen fühlte ich, dass eigentlich vieles in meinem Leben sehr sinnlos war: Die verzwei-felte Suche nach der großen

ersten Mal mit freiem Kopf hinterfragen konnte: „Welches Leben will ich leben?“, und es war das erste mal, dass ich mir diese Frage ernsthaft gestellt hatte. „Will ich wirklich zurück und mich mit ein wenig Verän-

Grün war
plötzlich mehr
ein Gefühl, als
eine Farbe: Das
Gefühl, zu Hause
angekommen
zu sein.

ein Gefühl, als eine Farbe: Das Gefühl, zu Hause angekommen zu sein.

Der Freund brachte uns zu dem Stützpunkt der Jugendbe-wegung. Dort sah ich die ersten weiblichen Guerillakämpferin-nen. Es waren anmutige Frauen mit ihren Waffen, die ich sonst nur im TV sehen konnte. Ich konnte kaum türkisch, noch weniger kurdisch – doch ich verstand sie sehr gut. Ich fühlte mich wohl bei ihnen, bei diesem Gefühl mit Menschen zusam-men zu sein, die keine schlech-

Liebe, der mich krank machen-de Schönheitswahn, dem ich eh nie gerecht wurde, der Drang sich feminin zu verhalten, der Unistress, obwohl ich wuss-te, dass ich später einem Staat dienen würde, der mir meine Identität und meine Freiheit geraubt hatte. Dazu noch die Familie mit ihren manchmal feudalen, manchmal libera-len Vorstellungen, wie ich sein sollte, ihre Anforderungen und die Bestimmungen, die eine kurdische Frau erwarten... Das waren Gründe die ich dort zum

derung, ein wenig Reform im Leben zufrieden stellen? Oder bleibe ich hier, und lerne ich ich-selbst zu sein, kurdisch zu sein, eine freie Frau zu sein, die gemeinsam mit anderen FreundInnen und mit starkem Willen für ihre Überzeugun-gen kämpft?“ Logisch betrach-tet klingt diese Entscheidung einfach. Doch ganz so einfach war es nicht. Ich rang mit mir selbst. War nicht mutig genug diesen Schritt zu wagen, hatte Angst – denn schließlich weißt du ja nicht was auf dich zu-

kommt. Und im System hast du ja gelernt, dass du immer alles wissen musst, planen musst, dich auf die Zukunft einstellen musst. Außerdem fühlte ich mich nicht bereit, doch was für ein Widerspruch! Wie sollte man auch bereit sein für sowas? Es gibt kein bereitsein, alles was du lernst lernst du ja sowieso in der Partei! Aber da gab es auch

Stein, schaute mir Kurdistan an. Dachte an diese FreundInnen, die alles hinter sich gelassen hatten, um für die ganze Menschheit ein neues Leben zu erschaffen. Genau in diesem Moment kam eine Freundin, die ich schon aus Europa kannte, und fragte mich: „An was denkst du gerade?“ Es war genau dieser Moment, in dem ich

kann. Aber es war wirklich so, als wäre eine Last von mir gefallen. Nach dieser Entscheidung habe ich die Zweifel und Ängste losgelassen. Ahura Mazda hat diesen Kampf gewonnen!

Auch heute warten viele Jugendlichen auf den „richtigen Moment“, doch hier die Wahrheit: Wir leben nicht im Film. Nicht alle deine Schritte sind

Ich bin nicht einfach in eine neue Welt eingetreten. Ich habe angefangen Teil der Weltveränderer zu werden, um eine neue Welt zu schaffen.

auch noch die Familie? Was wird mit ihr?

Es waren zwei Tage in denen Ying und Yang, Ahura Mazda und Ehriman miteinander kämpften.

Ahura Mazda gewinnt!

Einen Tag bevor ich wieder zurückgefahren wäre saß ich nochmal alleine auf einem

endlich mein Herz, und nicht mein Gehirn, dass von Ängsten, Zweifel und Systemgedanken geprägt wurde, sprechen ließ: „Ich glaube ich werde mich Amargî nennen.“ Sie verstand sofort und fing an zu lachen. Ich gebe zu, ich musste auch einige Freudentränen fließen lassen. Es war schön. Ich kann mir vorstellen, dass man sich das vielleicht nicht vorstellen

bewusst. Aber manchmal läufst du in eine falsche Richtung, und versuchst vor deinem eigenen Herzen zu fliehen. Ich habe auf mein Herz gehört. Ich bin nicht einfach in eine neue Welt eingetreten. Ich habe angefangen teil der Weltveränderer zu werden, um eine neue Welt zu schaffen.

DIE REVOLUTION IN EUROPA BEGINNT MIT DER REVOLUTION IN KURDISTAN

Gekürzte Übersetzung eines Interviews mit Şehîd Bager Nûjiyan,
dass im Herbst 2018 in den Bergen Kurdistans gemacht wurde.

A black and white portrait of a man with short, light-colored hair and a slight smile. He is wearing a dark, textured jacket over a dark shirt. The background is a blurred natural setting with trees and foliage.

Kämpfername: Bager Nûjiyan
Vor- und Nachname: Michael Panser
Geburttag und -ort: 01. September 1988 / Potsdam, Deutschland
Todestag und -ort: 14. Dezember 2018 / Medya-Verteidigungsgebiete

Mein Name ist Bager Nûjjiyan, vorher war mein Name Xelîl Viyan. Mein Familienname ist Michael Panser. Ich bin am 1. September 1988 in der Stadt Potsdam zur Welt gekommen, in Ostdeutschland.

Meine Familie sind Menschen mit Liebe zum Land und zur Gesellschaft und sie waren seinerzeit verbunden mit dem Paradigma des Realsozialismus. Sie sind solidarisch und haben eine emotionale Verbundenheit. Mit Zusammenbruch des Realsozialismus haben sie natürlich eine Krise durchlebt, doch sie stehen dafür ein und sind mit sozialistischen Werten und Ethik verbunden. Ich glaube, dass auch das eine Grundlage für meine Suche nach der Wahrheit der Revolution ist.

Im jungen Alter von etwa 14 Jahren nahm ich eine akti-

ve Rolle in der Linken ein und begann meine Suche. Dass ich später die PKK und die Philosophie Abdullah Öcalans kennenlernte, liegt gewiss auch in dieser Phase begründet. Ich habe mich an antifaschistischen und linken Arbeiten in Deutschland beteiligt. Ich habe viele Erfahrungen gesammelt, aber es wurde klar, dass diese Erfahrungen auf meiner Suche nicht genügen. Der Rahmen eines liberalen Lebens, gefangen in den Zwängen des kapitalistischen Systems, ist sehr weit weg von der Wirklichkeit der Revolution. So kam es zu einem Ausbruch daraus und einer weitergehenden Suche.

Suche im Mittleren Osten

2011/2012 habe ich die ersten Hevals kennengelernt, besonders durch die Jugend- und

Frauenbewegung. Das Kennenlernen bezog sich zunächst nicht auf die Praxis, die Gesellschaft oder die Realität in Kurdistan, sondern ich habe als Erstes die Philosophie Abdullah Öcalans kennengelernt. Und darin bestand meine Suche: Was sind die Schwächen der revolutionären Suche, die wir uns vorgenommen hatten? Mit unserer theoretischen und philosophischen Suche wollten wir eine Befreiungsideologie finden und entwickeln. In der Umgebung der europäischen Gesellschaft war das natürlich mit großen Schwierigkeiten verbunden. Auf dieser Suche hat sich wie selbstverständlich der Weg nach Kurdistan aufgetan. Wir haben die Philosophie Abdullah Öcalans kennengelernt, wir haben die übersetzten Bücher gelesen und studiert. In dieser Zeit haben wir

Revolution ist nichts, was auf einmal stattfindet. Sie ist weder ein einzelner Aufstand noch ein militärischer Sieg. Revolution ist ein anhaltender Zustand, der mit einem Schritt, mit einer Entscheidung beginnt: Die Entscheidung, sich an der Revolution zu beteiligen und vom herrschenden System loszulösen; die Feststellung, dass das Leben, zu dem wir in diesem System gezwungen sind, falsch ist und es nötig ist, etwas Neues aufzubauen.

einiges begriffen: Wonach wir in Europa suchen, ist das, was jenseits der westlichen Zivilisation und kapitalistischen Moderne, hier im Mittleren Osten verborgen liegt und dessen Geschichte verloren gegangen ist. Von Neuem entwickeln sich hier nun diese revolutionären Errungenschaften und bieten neue Antworten. Zur selben Zeit, als der Realsozialismus bei uns zusammenbrach, wurde in Kurdistan der Weg geebnet für eine neue revolutionäre Wirklichkeit. Auf unserer Suche ist uns das bewusst geworden. Wir haben Kontakte geknüpft und unseren Weg nach Kurdistan gefunden.

Eines haben wir so langsam verstanden: Das europäische Problem ist an die Lösung der kapitalistischen Moderne, die kapitalistische Lebensweise, geknüpft. Bei der Durchsetzung des kapitalistischen Ausbeutungssystems übernimmt Deutschland eine Führungsrolle, das muss uns dabei bewusst sein. Wir haben auch erkannt, dass ohne eine internationalistische Perspektive, eine revolutionäre Perspektive, die die verschlossenen Grenzen überwindet, für dieses Problem keine Lösung möglich ist.

Auf diese Weise haben wir so langsam dazugelernt, die Revolution in Kurdistan kennengelernt und eigentlich begann ich in dieser Zeit, mich ernsthaft der Revolution anzuschließen. Seit 2012 vertieften wir unsere Gedanken weiter, wir bildeten uns und bemühten uns, eine Bewegung nach den Werten des Paradigmas aufzubauen, welches Inhalt unserer Diskussionen war. Die Erfahrungen und

Schwächen, die sich in dieser Phase zeigten, haben uns eines erkennen lassen: dass es nicht funktioniert, sich nur halbherzig an der Revolution zu beteiligen. In dieser Zeit habe ich meine Entscheidung getroffen. EinE wirkliche RevolutionärIn sein muss bedeuten, ganzheitlich zu denken. EinE RevolutionärIn muss zeitgemäß sein und sich von der engstirnigen Denkweise des Eurozentrismus und den Perspektiven lösen, die die sogenannte Moderne bietet. Ansonsten ist es unmöglich, erfolgreich zu sein.

Diese Erkenntnis habe ich durch ideologische Vertiefung erlangt und bedeutete, dass der Beitritt zur ArbeiterInnenpartei Kurdistans das ermöglicht, was ich für notwendig erachte: Die revolutionäre Kraft aufzubauen. Das habe ich erkannt. Mir ist auch klargeworden, dass eine zeitgenössische Revolution keine Grenzen kennen kann. Das wäre unmöglich, Revolution kann so nicht funktionieren.

Ein außergewöhnlicher Ort: Die Berge Kurdistans

Die Revolution in Europa beginnt mit der Revolution in Kurdistan. Diese Verbindung besteht definitiv. Schließlich ist das Paradigma, das auf engmaschige und grobe Art und Weise seine Dominanz in Europa aufrechterhält, der Gesellschaft ein liberales Leben aufzwingt und Ausbeutung zur absoluten Grundlage seiner Gesellschaftsordnung macht, eben jenes Paradigma, das heute die schweren Angriffe auf Kurdistan durchführt. Da haben wir begriffen, dass wir zuallererst

Erfahrungen der revolutionären Praxis sammeln müssen. Auf diese Weise habe ich mich voll und ganz der Revolution gewidmet.

Zunächst habe ich mich an der internationalistischen Praxis beteiligt, nicht nur um das Denken und das neue Paradigma Abdullah Öcalans in Europa zu verbreiten, sondern insbesondere um die kapitalistische Moderne besser verstehen zu lernen, die sich als letzte Form der männlich-dominanten Mentalität der Gesellschaft aufzwingt. Dazu haben wir geforscht und auch eine gewisse Praxis entwickelt. Daraufhin kam ich nach Kurdistan.

Mir ist klar geworden, dass diejenigen, die auf einer revolutionären Suche sind, in ihrer Suche sehr weit gehen müssen. Sie müssen konsequent bis zur Substanz vordringen. Wenn wir eine neue Umsetzung des sozialistischen Lebens schaffen wollen, so müssen wir dorthin gehen, wo die Freiheit am weitesten umgesetzt ist. Die Berge Kurdistans sind ein außergewöhnlicher Ort. Sie bieten die Möglichkeit, sich in der Praxis selbst zu erfahren. Sie lassen dich erkennen, was es bedeutet Einsatz zu zeigen und sich anzustrengen; und sie lassen dich die Bedeutung dieser Mühe von Neuem begreifen.

Innerer Kampf gegen die herrschaftlichen Denkweisen

Wie tief sind die Spuren, die das System in unserer Gedankenwelt hinterlässt? Im kommunalen Leben, wie es in den Bergen gelebt wird, werden alle Probleme und Mängel in un-

serem Bewusstsein deutlich, die durch die herrschaftliche Denkweise geschaffen werden. Eine kommunale Lebensgemeinschaft, eine revolutionäre Umgebung, die auf dem gemeinsamen Willen aufbaut, die Menschlichkeit zu fördern und die einzelnen Persönlichkeiten aus den Zwängen der herrschaftlichen Verhaltensmuster zu befreien. Diese Möglichkeit wurde hier wirklich geschaffen. Das herrschaftliche System kann diese Grundlage, die geschaffen wurde, nicht einfach so angreifen. Natürlich finden militärische Angriffe statt, doch im Kampf gegen die ideellen und psychologischen Folgen der herrschaftlichen Denkweise können wir hier, durch ernsthafte Anstrengungen und Arbeit, ein neues Bewusstsein schaffen.

Das war der Grund, weshalb ich auf meinen eigenen Vorschlag hin zur Akademie hierher gekommen bin. So sehr ich in der Praxis auch eine Entwicklung im Denken erreichen konnte, gab es die Notwendigkeit, mich an diesen besonderen Ort zu begeben. Denn die Akademie schafft eine Umgebung, wo intensiv und konkret an der Bewusstwerdung der eigenen herrschaftlichen Denkweisen gearbeitet wird und gleichzeitig auch an deren Alternative gearbeitet wird. Das wird in einer Umgebung umgesetzt, die geprägt ist vom gemeinschaftlichen Zusammenleben, der gemeinschaftlichen Arbeit, dem Austausch miteinander, alles ist vorhanden – die geteilten Werte, die gegenseitige Unterstützung.

Die wirkliche Freundschaft

wird in Akademien am deutlichsten gelebt. Wir analysieren gegenseitig sehr genau, welche Überreste des Ausbeutungssystems sich im Verhalten einer FreundIn zeigen. Es ist hier nicht so, dass wir das Individuum von der Gemeinschaft trennen oder ein Individuum sich an die Eigenschaften der Gruppe anpassen muss. Aus meiner Zeit in der Linken kann ich sagen, dass wir diesen Widerspruch gar nicht lösen konnten. Die richtige Balance zu finden zwischen der einzelnen Person, die einen inneren Kampf führt, und ihrem Umfeld, sodass sie sich gegenseitig stärken und aufbauen. EinE FreundIn in der Form wie sie gerade ist, anzuerkennen und sie schützen zu wollen, kann nicht alles sein – denn jedE aus dieser Gesellschaft hat herrschaftliche Verhaltensweisen angelernt bekommen. Was bedeutet wahre Freundschaft, die wir hier leben und schaffen wollen? Wir nehmen einE FreundIn nicht als das, was sie geworden ist und wie sie vor mir steht, sondern entsprechend Ihrer Ziele und Ihres Potentials. Es ist unsere Herangehensweise, jedE FreundIn entsprechend Ihrer Kräfte zu entwickeln. In diesem Sinne kritisieren wir uns gegenseitig und bemühen uns um Methoden der Persönlichkeitsentwicklung. Dafür bin ich in die Akademie gekommen, und das ist ein sehr intensiver innerer Kampf. Durch diese Anstrengungen schaffen wir die Grundlage für dieses Leben. Wenn wir unsere Träume und Utopien aufbauen wollen, wo müssen wir anfangen? In unserer eigenen Persönlichkeit. Abdullah

Öcalan betont insbesondere die Auswirkungen des Patriarchats. Seine Analyse ist auf die gesamte hegemoniale Zivilisation übertragbar, indem er sagt: Wenn die innere patriarchale Männlichkeit nicht überwunden wird, so wird Sozialismus immer unvollständig bleiben. Ein Sozialismus, der nicht in die Substanz geht d.h. nicht im Menschen selbst beginnt und keine neue Persönlichkeit, freie Persönlichkeiten schafft, kann keine neuen Errungenschaften bringen. Den vergangenen Sozialismus, die historischen Versuche, die es gegeben hat und ihre Unzulänglichkeiten, bewerten wir auf diese Weise. Es gab eine kämpferische Gesellschaft und es entwickelte sich auch eine Vorreiterschaft, aber die Wurzel des Problems wurde nicht erfasst: Was ist ein freier Mensch? Das ist die grundlegende Frage. Was sind die Auswirkungen der Herrschaft im Menschen selbst? Das ist das grundlegende Problem. Weil diese Fragen nicht behandelt wurden, hat sich das System selbst wiederholt. Es fand keine Loslösung vom herrschaftlichen Denken statt. Obwohl so viele in diesem Kampf ihr Leben gaben, große Bemühungen angestellt wurden und so viel Blut und Schweiß geflossen sind, haben diese Versuche vielleicht nicht ganz versagt, jedoch sicher nicht die gewünschten Ergebnisse erzielt. Das müssen wir feststellen.

Revolution beginnt mit der Entscheidung

Das Leben in der Akademie ist die Bemühung, sich zu befrei-

en. Revolution ist nichts, was auf einmal stattfindet. Sie ist weder ein einzelner Aufstand noch ein militärischer Sieg. Das ist nicht möglich. Revolution ist ein anhaltender Zustand, der mit einem Schritt, mit einer Entscheidung beginnt: Die Entscheidung, sich an der Revolution zu beteiligen und vom herrschenden System loszulösen; die Feststellung, dass das Leben, zu dem wir in diesem System gezwungen sind, falsch ist und es nötig ist, etwas Neues aufzubauen. Vielleicht beginnt die Revolution in jedem Menschen mit einem Aufstand, sie ist an sich jedoch ein anhaltender Zustand. Wenn sie nicht zu einem Prozess wird, der sich an den bestehenden und zukünftigen Umständen entlang ausrichtet, dann ist es keine Revolution. Das ist ein Aufstand oder eine Revolte, aber keine Revolution. Oftmals ist das historisch falsch begriffen worden und wurde zum Hindernis.

Wir bauen unsere Basis auf dieser Erkenntnis auf. Davon ist auch unsere zukünftige Beteiligung abhängig und lässt sich nicht vorhersagen. Der Weg der Revolution lässt sich nicht nach einem Plan gestalten und umsetzen. Dass das unmöglich ist, hat die Geschichte gezeigt. Daher bestehen die Vorbereitungen, die wir hier treffen, im Aufbau einer militanten Persönlichkeit. Was bedeutet es, eine militante Persönlichkeit zu sein? Wir müssen für alles vorbereitet sein, wie die aktuelle Phase es von uns verlangt. Somit schaffen wir ganzheitliches Denken, die Methode zu begreifen, worin die aktuelle Lage besteht, die historische

Ein Mensch, der im Willen klar ist und sich in seinen Gefühlen und seinen Sehnsüchten wirklich mit der Freiheitssuche, dem richtigen Kampf zur Offenlegung der Wahrheit verbindet, der kann alles erreichen!

Bedeutung der aktuellen Situation, die Gefahren der aktuellen Lage, in der wir uns befinden und ebenso ihre Potentiale.

Wenn wir so leben und es so begreifen, dann ist es sowie so nicht so wichtig, wohin wir gehen - in welchem Land wir tätig sind, in welchem Teil Kurdistans oder ob wir auf einen anderen Kontinent gehen. In der Praxis gibt es da natürlich Unterschiede, entscheidend ist jedoch die Ganzheit. Unsere Ideen richtig zu begreifen, unsere Organisation weiterzuentwickeln, die richtige Sprache, die richtige Form der Kommunikation und der Kritik - und in diesem Sinne unser Leben richtig zu organisieren. Wenn wir diese Dinge gut umsetzen und uns um eine gute Praxis bemühen, den Wert unserer Mühen zu schätzen wissen und auch die Anstrengungen unserer FreundInnen richtig begreifen, können wir uns dementsprechend verhalten. Insbesondere auch die Bedeutung von Mühe und Einsatz der Gefallenen,

die ihr Leben in diesem Kampf gegeben haben - wenn wir all diese Punkte richtig begreifen, so können wir durch Schaffung der Einheit von Denken-Fühlen-Handeln Militante schaffen, die alles umsetzen können, was notwendig sein wird. Das wurde in der Entwicklung dieser Revolution tatsächlich bewiesen, nicht wahr?

Ein Mensch, der im Willen klar ist und sich in seinen Gefühlen und seinen Sehnsüchten wirklich mit der Freiheitssuche, dem richtigen Kampf zur Offenlegung der Wahrheit verbindet, der kann alles erreichen! Es gibt Beispiele in unserer Bewegung, und auch in anderen Revolutionen vor uns gibt es zehntausende Beispiele von RevolutionärInnen, wie sie handeln, welche Anstrengungen sie leisten und wie sie sich beteiligen. Es ist sowohl unser Ziel als auch unsere Pflicht, genau dafür zu stehen und das Entsprechende zu tun. Soviel kann ich dazu sagen. Euch allen viel Erfolg!

Xwezî çûyîna te ewqas zû nebûya Heval

Bîranîna Şêhîd Mûcahîd Yilmaz

Ji asoyê êdî dûr, ji xem êdî dûr, warekî ji veqetandinê êdî dûr, ji dûr êdî dûr; lê belê tirsê ji te veqetandinê wekê behra mezin e, bi xem e, bi hêrs e.

Ez hatim cem te û ez di veqetandina keştîgehê de ji hev belav bûm. Lê ez dîsa ji israr dikim ji bo ku ez bigêhêjim te. Lewma, ev nivîs wekê ku ez xwe bavêjim bextê keştîgehê ye. Dixwazim nêzikê te bibim. Ji bo ku meşa min bidome hewceye ez behrê da bikim. Ev behr wilo ye ku; kelecani ye, serhildêr e, rageş e.

Vê pênûsê xwest ku te nas bike. Çawa asîman, zimanê stêrkan û heyvê fehm dike; çawa tav ji kena kulîlkan fehm dike, çawa ji hesreta biharê û ji evîna axê fehm dike; gelo ji hezkirina navbera me ji fehm dike? Pênûsa min xwest bikeve nava vî şerî. Vegotina te, li ser te axaftin û te nivîsandin... Bi rastî ez û pênûsa min, me xwest ku em bikevin vê serencamê; lê belê ku derê? Li kîjan qerax, li kîjan keştîgehê, li kîjan welatê..

Rêhevaltiya li navbera me,

beriya hev naskirina me bû. Ev nivîs, emrê rêhevaltiyê; wekê hesreta me yê axê, azadiyê û niştîmanê mezin e. Ji ber ku di paşerojê de te nas dikim. Min bi te re jiya. Ji bo pêşerojê me soz dabû. Ez di navbera paşeroj û pêşerojê de mam... Vê pênûsê xwest ku rêhevaltiyê nas bike. Tu ji hêviyên pêşerojê û xeyalên zarokan di nav xwe de dispêrî. Tu yî ala serhildanê, li hember zulmê û tarîtiyê radikî. Xeyalê te derketina rojeke nû ye. Tu li hembêza xwezayê mezin bûyî. Tu wekê zarokan dema pêyên wan digêhêje erdê welat dilgêş î. Bi kena xwe yê yekemîn tu li Mêrdînê bu. Li Amedê rûmet, delalî û israr çî bû, min ev zanî. Tu ji bo Baxlarê bû tac û wê xemilandî. Ew Amed e ku bi te re jiya rastiye, rêhevaltiyê û rûmetê. Tu yî li ser axa efsanewî te ji me xatir xwest. Baxlar xemgîn e, ji bo xatir xwestina bêwext... Amed soz da, ji bo rêhevalên wekê te, ku dîsa ji li ser axa efsanewî bimînin.

Û min wê zelaltiya te dît. Xeyalên te nas kir û jiya. Hezkiri-

na te yê Amedê, min li ser axa ken û jiyana te dît. Me her tim li ser hêviyên te diaxivîya. Ez tim bi te re bûm. Tenê dema çûna te, tu bi tenê bû... Em di riya te de dimeşin. Ji bo ku soza te daye, ji bo hêviyên te bibe rastî. Xeyala te ew bû ku te Serok li Amedê bidîta. Em ê vê xeyala te pêk bînin. Dengê kena te wê ji Baxlarê bê. Gotinên te, hezkirinên te wê ji Mêrdînan were. Di dilê me de, hêviyên te ji wê hebe.

Ji bo jiyaneke azad û watedar hewceye ku egîd hebin. Mirovên ku xwe daye vê armancê, bi mirina xwe jiyaneke ava kiriye; ew mirovînan qehreman û egîd in. Ji ber ku jiyaneke wilo; şer dixwaze, berdêl dixwaze, ked dixwaze. Va ye, Şêhîdên Azadiya Kurdistanê vê armancê pêk tînin û bi ser dikevin. Ev her yek ji wan weke abîde ne; doza me, hêviyên ku nivco mane bêyî sekin pêşve dibe û wê heya serkeftinê berdewam bike.

Bi hevalê Mûcahîd re me di zarokatiya xwe de hev nas kir. Di heman dibistanê de me xwend. Doza me yek bû. Lewra

ev nivîsa li ser te hatiye nivîsandin ma ji min re. Hêdî lê belê ji xwe bibawer bû, zêde danûstandina wî bi mirovan re tune bû û hestên xwe zû bi zû parve nedikir. Kenên wî hindik bû lêbelê ji dil dikeniya. Mirovên ku wî nas nedikirin, ji bo wan mirovek analîtîk dixuya. Hevalê Mûcahîd dema dozê naskir û piştî nêrînên Serokatî xwend, xwe di nav xebatên welatparêziyê de dît. Ji mirovahiyê pir hez dikir lewra di nav Tevera Azadiyê de rastiya xwe û zanîstiyê ji xwe re kir heqîqet. Roj bi roj di nav îdeolojiya tevgerê de lêkolîn dikir û kesayeta xwe yê nû derdixist holê. Bi sekna xwe dida nîşan ku ji bo vê dozê heya mirinê wê berdewam bike. Hevalê Mûcahîd derxist ku yekîtîya hiş û hestên mirov di nav tevgerên mirov de hewceye tim û tim hebe. Dilsoziya wî ji bo me mînak bû. Li ser nîrxên mirovahiyê têkiliyên xwe yên rêhevaltiyê pêşve dibir. Ev tiştêk pir balkêş bû ji bo min. Mirovek hewceye ji bo nîrxên mirovahiyê şer bike û mirov çiqas şer bike ewqas wê bê hezkirin; rêhevalê min wisa bawer dikir. Dema pîrsgirêkên hevalan çêdibû, dixwest ku parve bike û çareser bike. Dema vê xwesteka xwe dikir, mirovan gelek baş guhdar dikir lewra dixwest hemû tiştan wek mamosteyek fehm bike. Hevalê Mûcahîd, bi jiyana xwe û bi tevgerên xwe li ser hevalan bi taybetî bandor dikir. Vê bandorê ku dikir jî, bi awayek siyanetî dikir û dizaniya vîna mirov di ser kîjan rewşê de ye. Hezkirin; ji bo wî; ked dayîn û bi rengek rûmet tê jiyîn e. Li gorê wî; dema mirov hez bike ne pêwîst

e ku bişibe hevdu. Şibandina hevdu ji bo rastiya hezkirinê xeter didît. Şerek wî jî hebû; bi xwe re şer dikir û dixwest ku hestên baştir bîne ziman û qise bike li gorê hestên xwe. Ev tişt ne tiştêkî hêsan e, wekê ku hûn jî dizanin bi salan li ber me vê tiştê hîn nakin. Hevalê Mûcahîd di nav xebatên şoreşger de ji xwe re serkeftinê esas digirt.

Piştê gelek salan min wî li navenda şoreşê anglo li Rojava dît. Min nezanîbû ku ev hevdişina me ya dawî bû. Li bin baranê me bi seatan nîqaş dikir. Cilên li ser me bûn weke avê lê belê çend sal bû me hevdu nedîtî bû. Tesîra baranê li ber hesreta me xuya nedikir. Ez pir bextiyar bûm wê demê. Piştî me hevdu qet nedît. Ji dûr de carinan min

» Dilê wî û mêjiyê wî tim
nêzîkê azadiyê bû. «

agahî digirt ji hevalê xwe. Di dilê min de baweriyek wilo hebû; Hevalê min wek welatparêzekî jêhatî ji Amedê re vegere û ji bo gelê xwe xebatên mezin bike di nav gel de. Hevalê min, pêşeng bû lewma min dizanibû ku rojek vegere wê ew tim û tim li pêş be. Hezkirina dilê wî hema tîra mirovan dikir. Dilê wî û mêjiyê wî tim nêzîkê azadiyê bû. Têkiliyên wî bi hevalên jin re balkêş bû. Li dûrê çandek feodal bû û tim dixwest ku jin azad bin. Li ser vê esasê dixwest bi hevalên jin re hevalti bike. Hinek caran tirsek wî hebû û nedixwest ku tu kesek wî şaş fehm bike. Jiyaneke sade divêt û têkiliyên xwe bê berjewendî xurtir dikir. Di çavên wî de şewqek hebû û

li gorê temenên xwe yên piçûk spî ketîbûn di nav porên wî de. Jiyana wî, ji bo gelek hevalan mînak bû. Di nav sekna wî de zanatiyek hebû. Hevalan jî ev zanatiyê jî ji xwe re mînak digirt. Ew şoreşgerek rastî bû...

Berî bawerîya min ew bû ku nivîsandin ji axaftinê rehetir e. Lê belê dema min vê nivîsê nivîsand, min dît ku ne wisa ye. Ev cara yekem e ku ez nivîsek dinivîsim û ji min re diwar tê û bi rastî min zanî ku hîn jî bawerîya min bi tunebûna wî nayê.

Hevalê Mûcahîd şoreşgerekî mezin bû. Aniha jî di vê nivîsa ku dinivîsim de bawerîya min heye ku tu yê rojekî vegeri.

Xwezî çûyîna te ewqas zû nebûya heval. Min bîryar da ku êdî bi tu kesî re parvekirinên kûr najîm. Ji ber ku mirovên herî bedew zû diçin. Gule navnîşanê nasdike û ji ber vê tim mirovên herî delal û herî bedew hildiçine. Mirin qet ji te nayê!

Bi kena xwe yê şermok li hemberê me bisekine. Tu dizanî heval Mûcahîd, eger ji bo xwe dixwazim ez namerd im. Di pêvajoyên wisa zor û zehmet de pêwîstiya mirovên wekî te difikirin û dijîn heye. Pêvajoya ku em niha tê de dijîn bi şoreşgerên wekî te em dikarin pê bimeşin. Tu şoreşgerekî bi hêzdar î. Tu Apocîyek jêhatî yî. Ji ber vê çûyîna te ya ewqas zû pêkhatî napêjirînim. Hê gelek kirin li benda te bûn. Ev jana ku di nav min de bûye wek jehrek û dermanê wî jî tolhildana te ye. Heta ez wî tolê nestînim, ezê wî jehrê ji xwe bernedim. Me ji niha ve pir bêriya te kir şoreşgerê mezin...

İhanete karşı direniş dediğimizde aklımıza ilk gelen isimlerden birisi Şehit Bêrîtan'dır. Diğer adıyla da Gülnaz Karataş. Elezîz'de Dersimli ve Alevi bir ailenin çocuğu olarak 1971 yılında dünyaya geldi. Çocukluğu ve gençliği Elezîz'de geçti. 1989'da İstanbul'da üniversiteye başlıyor, orada arkadaşlarla tanışıyor ve çalışmalarına giriyor. 1990 yılında PKK saflarına katılıyor. Heval Bêrîtan parti saflarına katılım kararı verirken nişanlıdır. Ancak O, 'özgür bir yaşam yoksa özgür bir aşk da yaşanamaz' bilinciyle katılım kararı aldı. Şehit Bêrîtan, 'ülkemiz sömürge altında olduğu sürece biz de kölece yaşamak zorunda kalacağız, önce ülkemizi özgürleştirmeliyiz' diyerek nişanlısını da özgür yaşama ikna edip onu da PKK saflarına katıyor. Böylece beraber gerilla saflarına katılıyorlar.

Heval Bêrîtan gerilla günlerini Güney Kürdistan'ın Xakurkê eyaletinde geçirdi. O, kutsal topraklarda savaşın ve ihanetin en çirkin yüzünü bu alandaki savaşta gördü ve ona karşı mücadeleye etti. Güney Savaş'ında, bir taraftan KDP öbür taraftan da Türkiye saldırırken Osman da Güney Kürdistan topraklarını düşmana teslim etmiş, ayrıca Kadın Kurtuluş Mücadelesi'ne çirkince saldırmıştır. Bêrîtan Arkadaş'ın kadın özgürlüğündeki ısrarı mücadeleye yansımış ve hiçbir zaman bu köleci anlayışları kabul etmemiştir. İhanetin karşısında bir dağ gibi dimdik durmuştur.

Heval Bêrîtan için her zaman savaşmak esastı. Mücadele etme aracı O'nun için fark etmiyordu, çünkü bir iradeydi;

Bêrîtan bir çizgidir

kadına verilen klasik rolleri kabul etmiyordu, yani kadının mağdur, zayıf ve iradesiz görülmesi O'nun için tam bir savaş gerekçesiydi. Tam tersine O'nun savaşa gitme ısrarı da bundandır. Erkekler kadınları hep arka cephede tutmak isterken Heval Bêrîtan en önde olmakta ısrar ediyordu. O'nu yaşamda bu kadar güzelleştiren de tam budur. Yaşamda hep mücadele eder, bununla hem kendini hem de etrafındaki insanları geliştirirdi. Ve bununla beraber yoldaşlarına hep umut ve cesaret veriyordu. Bazı arkadaşlara okuma yazma öğretirdi, bazılarını tartışmayı bazılarını da savaşmayı. Yaşamı hep dolu dolu yaşayan bir arkadaştı. Xakurkê'de savaş başladıktan sonra birçok

arkadaş şehit düşmüş, geri çekilenler gitmişlerdi; tek başına, uçurumun kenarında, kuşatmada, tenini usul usul ısıtatan kendi kanıyla ve en çok da kendisiyle baş başaydı. Sonunda, düşmana teslim olmamak için kendini kayalardan attı.

Heval Bêrîtan'ı en çok bu eylemiyle tanıyoruz. Fakat Heval Bêrîtan sadece bir kadın militan olarak tanımlanamaz. Çünkü O bütünen bir çizgi oldu. Bêrîtan'ı da Bêrîtan yapan, en az eylemi kadar, yaşam çizgisidir de. Sıradan yaşayan, sıradan hisseden, sıradan düşünen bir insan, bir çizgi haline gelecek eylemin sahibi olamaz. Olağanüstü düşünen, hisseden ve yaşayan bir insan da asla sıradan bir sonun sahibi olamaz. ●●●

Dünya savaşının en etkili olanı ideolojik düzeyde olanıdır

Başarmak ve kazanmak için Önderlik çizgisinden, Önderliğin tarzından başka bir yol yoktur. Geçen kırk yıl bunun kanıtı oluyor. Onlarca kişilik Önderlik iddiasında bulunuyor. Doğru şudur diyor, şöyle yapılırsa başarı olur, kurtuluş sağlanır, özgürlük gelir; bu doğrultuda yazıyor, çiziyor, konuşuyor, eylem yapmaya çalışıyor. Ama kırk yılın sonuna geldiğimizde gerçekler

ortadadır. Bazılarının esamesi bile okunmuyor; bu dünyada adı bile yok, kimse tanımıyor. Bazıları ilk günkü yerde duruyorlar, bir arpa boyu bile yol alamamışlar. Bazıları karıştına dönüşmüşler; kırk yıl önce karşı çıkıyoruz dedikleri, mücadele bayrağı açtıkları güçle bir olmuşlar, onun memuru haline gelmişler, içinde yer alıyorlar. Bazıları da biraz mütevazilik gösterip özeleştirel yaklaşım

içerisine girebilmişler. Hata ve eksiklikleri tam derinlikli olmasa da görüp biraz düzeltme yaşayabilmişler, böylece yurtsever konuma en azından gelebilmişler. Mücadeleye PKK dostu olarak devam etmeye çalışıyorlar. Fakat gündem olan, gelişme yaratan, adeta dünya çapında savaş durumu ortaya çıkartan gerçeklik ise Önder APO gerçekliği oluyor. Bugün gibi ortadadır.

Sermaye güçleri ve ulus-devlet çatışmasından doğan savaş

Günümüzde iki tür dünya savaşı yaşıyor. Bir tanesi sistemin iç çelişkilerinden kaynaklanan savaştır. Buna küresel sermaye güçleriyle ulus-devlet statükosu arasındaki çatışma diyoruz. Yaklaşık otuz yıldır Ortadoğu'da devam ediyor. Bu süreç körfez savaşı ve Sovyetler Birliği'nin çöküşü ile başladı. Günümüzde de yayılarak devam ediyor, böyle bir savaş nasıl sona erecek, kim sona erdirecek? Savaşan taraflar bakımından çok fazla bir çözüm gözüküyor. Her ne kadar ulus-devlet statükoculuğu bölgesel düzeyde kalsa da, zayıf görülse de, herhangi bir yeniliği ve yaratıcılığı olmasa da, çok fazla tutucu bir konumda bulunsa da yine de bir güç ve direniyor. Sermaye sistemi de çok fazla ve sert hedefleyemiyor. Irak'ta, Suriye'de, Libya'da, Yemen'de savaş çıkartabildiler, fakat dikkat edilirse Türkiye'de, İran'da hatta Mısır'da böyle bir savaşı göze alamadılar. Küresel sermaye sistemi başka yöntemlerle sonuç almaya çalışıyor. Mısır'da askeri darbeyi kullandı. İran karşısında daha çok ekonomik ambargo yöntemlerini kullanıyor. Türkiye'ye dönük daha çok Kürt halkının mücadelesinden, demokratik güçlerin mücadelesinden yararlanmaya çalışıyor. Bu mücadelelerin mevcut rejimi zorlaması karşısında rejim de kendisinin öngördüğü değişikliklerin yapılmasını istiyor. Bazı eleştiriler yapıyor, kısıtlamalar getiriyor. Ondan öteye bir müdahalede çok fazla bulunamıyor. Dolayısıyla çok fazla başarılı değildir. Yaklaşık otuz

yıl geçmiş olmasına rağmen küresel müdahale Ortadoğu'da çok ilerlemiş değildir. Zaten statükoculuğun da çok yeni bir şeyi yaratacağı yoktur. Bağıncı Kürt düşmanlığında ve faşist terörde derinleşerek sürdürmeye çalışıyor. Savaşanlar, savaşa yol açan nedenleri çözecek herhangi bir zihniyete, politik programa, projeye sahip değildir. Dolayısıyla çıkış gösteremiyorlar, çıkış yolu bulamıyorlar. Bulamayacaklar da.

Birinci ve İkinci Dünya Savaşları'ndan çıkış oldu, bunalmalarını hafiflettiler diye değerlendirildi. Evet askeri boyutu çok öndeydi. Birinci Dünya Savaşı'nda İngiltere, Fransa tarafı Almanya'yı ve Osmanlı İmparatorluğu'nu yenilgiye uğrattı, teslim aldı. İkinci Dünya Savaşı'nda faşizm yenildi. Fakat Üçüncü Dünya Savaşı'nda askeri boyut o düzeyde önde değildir. Diğer boyutlarla paralel gidiyor. Sanki ideolojik savaş daha öndedir. Ekonomik, siyasi boyutlar öndedir. Düşük yoğunluklu bir askeri boyut var. Bu nedenle de savaşın sonucunun şu anki gidişle askeri boyut temelinde belirlenmesi çok fazla mümkün görülüyor. Bu bakımdan öyle bir çıkış yolu da gözüküyor. Bir de her iki dünya savaşında da evet askeri boyut öndeydi. Savaşan taraflardan biri yenildi, ama yenilgi değil de sosyalist devrim iddiasıyla ortaya çıkan ve yaşanan gelişmeler belirleyici oldu. Birinci Dünya Savaşında Rusya'da Ekim Devrimi oldu. Rusya savaştan çekildi. Alternatif bir güç olma yoluna girdi. Bu küresel sermaye güçlerini korkuttu, ürküttü. Savaş politikalarını eskisi gibi sürdüremediler. İkinci

Dünya Savaşı'nda da Sovyetler Birliği güçlendi, Asya'da devrimler gelişti. Çin'de yaşanan devrim çok önemliydi. Doğu Avrupa'da da böyle oldu. Bu gelişmeler ürküttü. Aslında Hitler faşizminin hedefi Sovyetler Birliği'ni yıkmak, kapitalizm karşısında kendisini alternatif olarak tanımlayan gücü ortadan kaldırmaktı. Ama gelişmeler tersine oldu. Yıkmak istediği güç direndi ve kendisini yıkıma götürdü. Bu da sosyalist hareketin, Sovyetler Birliği'nin etkisini çok güçlendirdi. Kapitalizm büyük bir korkuya, telaşa yol açtı. Savaşan taraflardan birisinin yenilgisi yanı sıra, savaşı sona erdiren, savaştan çıkış yaptıran bu etkenler var. Demek ki, çok fazla yalnız başına iç etkenlerle sona ermedi. Devrimci güç sona erdirdi, devrim hareketlerinin gelişimi ve kapitalist sistemin tehdit edilmesi savaşın sona ermesinde çok önemli bir rol oynadı. Savaşa bir süre ara vermelerini getirdi.

Şimdi durum daha farklıdır. Bu nedenle çok fazla ne olacağı bilinmiyor. Çok güncel, günübirlik bir yaşam var, politika var. Uzun vadeli düşünebilen, plan, proje üretebilen, gelecek öngörebilen çok fazla yoktur. Bu da karamsarlık ve umutsuzluk yaratıyor. Sistem aslında bir çöküşü yaşıyor. Bu sistem yüz yıl önce çökecekti. İşin doğal seyri, olması gereken oydu. Birinci Dünya Savaşı sistemin çöküş savaşıydı. Öyle olması da gerekiyordu. İnsanlığın hayrına olması gereken oydu. Yüz yıldır fazladan yaşıyor. Hem birinci doğada hem de ikinci doğada ağır tahribatta bulundu. Toplumsal dokuda geçen yüz yılda ulus-devlet diktatörlükleri çok

Sistem aslında bir çöküşü yaşıyor. Bu sistem yüz yıl önce çökecekti. İşin doğal seyri, olması gereken oydu. Birinci Dünya Savaşı sistemin çöküş savaşıydı. Öyle olması da gerekiyordu. İnsanlığın hayrına olması gereken oydu. Yüz yıldır fazladan yaşıyor. Hem birinci doğada hem de ikinci doğada ağır tahribatta bulundu.

fazla tahribatta bulundular. İnsan ve toplum gerçeğini çok tahrip ettiler. Toplumkırım çok ileri düzeyde yaşandı ve insanın gelişiminden söz ediliyor, ama tersi doğru gibi görünüyor. Gelişmeden çok insanın zihinsel olarak, maneviyat olarak çok daha fazla tahrip olmayı yaşadığı gözle görülebilir bir gerçek. Dar maddi yaşamı öngören felsefeler açısından insan gelişmiş sayılabilir. Maddi yaşamda dünyanın bir bölümünde bir tırmanış, ilerleme oldu. Avrupa'da, Amerika'da diğer bölümü daha da kötüye gitti. Ölüm sınırında yaşıyor. Açlıkla cebelleşiyor. Sadece Avrupa'ya bakarak dünyayı değerlendiremeyiz. Ama düşünsel ve manevi yan çok daha gerilemiş ve tahrip olmuş durumdadır. Yüz yıl önce bu yönlü değerlendir-

meler vardı. "Ya sosyalizm ya kıyamet" diyorlardı. Aslında insanlık yüz yıllık bir kıyamet yaşadı denebilir. Bunun ortaya çıkardığı tahripkar sonuçlar var. O nedenle insanlık Ekim Devrimi'ne çok büyük umutla bakmıştı. Kurtulacağına inanmıştı. Ekim Devrimi kendisini bir dünya devrimi olarak ilan etmişti. Var olmasını ancak dünya devrimi haline gelmesine bağlıyordu. Fakat başaramadı, gerçekleştiremedi. Özellikle devrim Avrupa'ya yayılamadı. Bunda sosyal demokrasinin ihaneti büyük rol oynadı. Özellikle Alman Sosyal Demokrat Partisi'ndeki ihanet, tasfiye olma, revizyonizm denen eğilim çok fazla tahripkar ve engelleyici rol oynadı. Dolayısıyla alternatif gelişmedi. Çökmesi gereken sistemin ömrü yüz yıl

uzadı ve günümüze geldi.

Artık bu sistemin kendi gücüyle savaştan çıkması mümkün değil, giderek savaş tehditleri artıyor. ABD nükleer silah programını yeniden başlatacağını söylüyor. Rusya cevap veririz diyor. Yakın geçmişte Sovyetler Birliği'nin çözülmesiyle de sonuçlanan nükleer silah vb. anlaşmalar giderek tartışılır hale geliyor. Sanki tavsayacağı benziyor. Öyle olursa yaşanan savaş durumunun militarist boyutu yeniden öne çıkabilir. Askeri boyut gelişebilir, öne geçebilir, derinleşebilir. Daha şiddetli savaş halini de alabilir. O ihtimal az değildir. Böyle bir tehlike günümüzde ciddi bir biçimde vardır. Belki bugün ya da yarın olabilecek bir durum değil, fakat potansiyel tehdit olarak var. Dünyada yaşanan gerçeklik olarak yaşanan bir boyut budur. Fakat dünya savaşını sadece bununla sınırlandırmamız gerekiyor.

Demokratik modernite ve kapitalist modernite arasındaki ideolojik savaş

Bir de bu dünyada ideolojik savaş var. Belirttiğimiz politik askeri boyutta olan bir savaştı. Bir de felsefik ve ideolojik boyutta olan bir savaş var ki, işte bu savaşta iktidarcı devletçi sistemi, onun kapitalist modernite aşamasında ise halkların

Önder APO'nun başlattığı ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri yürüyüş bugün sistemin kendi iç çelişkilerinden kaynaklanan savaş durumunu ciddi biçimde etkileyen, ideolojik bakımdan onu kat kat aşan bir dünya savaşı haline gelmiş durumdadır.

ve toplumların sistemle savaşı; demokrasi savaşı. Toplumların demokratik yönetim altında kendilerini özgürce, kardeşçe bir arada yönetmek istedikleri bir savaş. Bu zaman zaman öne çıkıyor. Ekim Devrimi ayağı bu isteğin yüz yıl önce bir hamle yapmasıydı. Geçen yüz yıl boyunca da içinde ciddi terslikler, hatalar taşısa da ideolojik ilkeler bakımından çıkış noktası özgürlük, eşitlik, dayanışma, komünalizmdi, paylaşımdı. Bu idealler ve ilkeler temelinde Ekim Devrimi gerçekleşti, sosyalizm mücadelesi verildi. Bu bir gerçektir. Fakat 90'ların başındaki çözülüş büyük bir gerileme ve umutsuzluk ortaya çıkardı. Yüzyılın ilk yarısında, özellikle de ortalarında ulaşılan çok yüksek düzey kayboldu. Oysa İkinci Dünya Savaşı sonrası dünyadaki en güçlü eğilim, sosyalist eğilimdi. Hiçbir dinsel ideolojinin yayılamadığı kadar küresel düzeyde sosyalist ideoloji yaygınlık kazandı. Hiçbir dinsel ideolojinin etkileyemediği kadar insan kitlesini etkiledi. Kendine çekti, harekete geçirdi. Sosyalist gelişmeyi küçümsememek lazım, doğru anlamak gereklidir. Fakat kendi iç çelişkileri vardı. Bunu Önder APO paradigmasal yaklaşım olarak tanımladı, çözümünü oradan geliştirmeye çalıştı. Bundan dolayı aslında amaç-arac çelişkisi ve çatışması yaşadı. Sonuçta büyük cesaretler ve fedakarlıklar olmasına rağmen yaşadığı

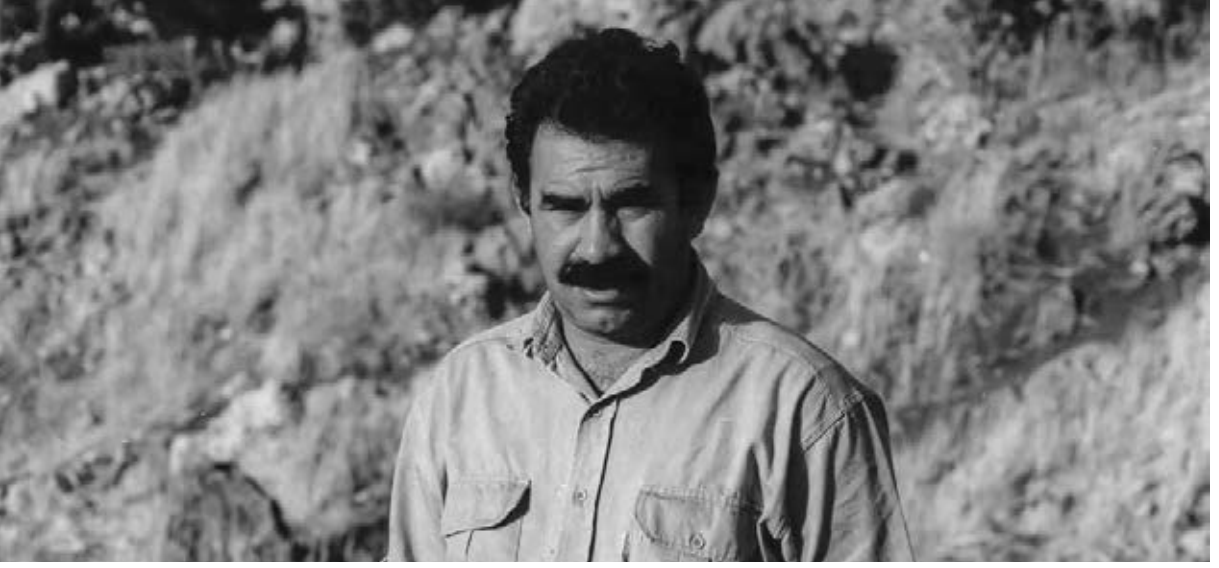
bu iç çelişki sonucu çöktü ve çözüldü. İlerleyemedi, bir alternatif sistem olamadı. Gerçek bir sosyalizm haline gelemedi, toplumsal demokrasiye dönüştürmedi ya da demokratik toplum olamadı. Tersine demokrasisiz, toplumsuz elit bir grubun, partinin diktatörlük yönetimi oldu. Zaten onu düşünce olarak da formüle ettiler, benimsediler. Sovyetler Birliği başarısız kaldıkça çizgiyi değiştirdi. Dünya devrimini yapamadılar, 'tek ülkede devrim' teorisini geliştirdiler. Toplumu harekete geçiremediler. Parti diktatörlüğü, proletarya diktatörlüğü kavramını geliştirdiler. Aslında sosyalizmden saptılar. Çözülüşün altında bunlar yatıyor.

Bir sosyalist hareket birçok alanda kalıntı biçiminde var. Reel sosyalizmin kalıntıları, sistem dışı güçler, anarşist hareketlerin kalıntıları var. Belli bir mücadele yürütüyorlar, ama politik-askeri boyutta çok etkileri yoktur. İdeolojik olarak da eskiyi çok fazla aşamadıkları için, derinlikli bir eleştiri-özeleştirisi ile kendilerini yenileyip sistemi açacak yeni projeler ortaya çıkaramadıkları için düşünsel mücadeleyi de geliştiremiyorlar. Bir alternatif sunamıyorlar ve etkileri olmuyor.

Böyle bir durumda Kürdistan Özgürlük Mücadelesi çok daha büyük önem ve anlam taşıyor. Kürdistan sınırlarını aşarak bölgesel ve küresel düzeyde daha geniş bir etkide

bulunuyor. Bu anlamda da 45 yıl önce bir kişiyle başlayan yürüyüş şimdi sosyalizm adına, özgürlük ve demokrasi adına bir dünya savaşı haline gelmiş bulunuyor. Bir de dünyada böyle bir savaş var. Bunlar aynı savaşlar değildir. Dünya savaşı gerçeğini de iyi anlamak lazım. Önder APO'nun başlattığı ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri yürüyüş bugün sistemin kendi iç çelişkilerinden kaynaklanan savaş durumunu ciddi biçimde etkileyen, ideolojik bakımdan onu kat kat aşan bir dünya savaşı haline gelmiş durumdadır. Bir de böyle bir dünya savaşı var. Aslında bu savaş genelde toplumların, ezilenlerin, özgürlük ve sosyalizm mücadelelerinden oluşuyordu. Bugün böyle bir mücadele Önder APO'nun aydınlatıcılığında sürüyor. Bütün dünyada ezilenler tarafından Kürdistan Özgürlük Mücadelesi temelinde sürüyor. Kürdistan'daki özgürlük mücadelesi bir Kürdistan savaşı olmaktan çıkarak bölge ve dünya savaşı haline gelmiş bulunuyor. Aslında başından beri böyle bir özelliği vardı. Fakat son 20 yılda uluslararası komployla birlikte daha çok gözle görülür, güncelde yaşanır bir olay haline geldi. Bugün derinleşerek devam ettirilmeye çalışılıyor. Savaş derinleşerek, boyutlanarak sürüyor. Öyle bir zayıflama, gerileme durumu yoktur.

PKK ile ortaya çıkan gelişmeleri, Önder APO'nun dünya öl-

çüsündeki duruşunu, Önderlik çalışmalarının ortaya çıkardığı durumu böyle değerlendirmek ve görmek lazım. Önderlik düşüncelerinin ve tarzının pratikte doğruluğunun kanıtlanması, bu düzeyde ortaya çıkardığı gelişmeler ile oluyor. Öyle bir iddia, bir övgü, bir propaganda değildir. Ezilenlerin kurtuluş mücadelesinin merkezi haline gelerek, sosyalizm mücadelesinin öncüsü konumuna gelerek kendini bir dünya savaşı düzeyine ulaştırmış bir biçimde sürüyor. Bu kadar gelişme gösterdi. Böyle bir alternatif haline geldi ki, kendi iç çatışması içerisinde bile olsa küresel kapitalist sistem en büyük tehlikeyi Önderlik olarak görüyor. Yirmi yıldır bu böyledir. Uluslararası komplo bunun için geliştirildi. Demek ki, dünyada süren daha büyük savaş ideolojik savaştır. Dünya savaşının en etkili olanı ideolojik düzeyde olanıdır. PKK'nin temsil ettiği ideolojik-politik çizgiyle, toplumsal yaşam projesiyle, küresel kapitalist sistem arasındaki savaş. Yani kapitalist modernite sis-

temiyle demokratik modernite çözümü arasındaki savaş. Önderlik 45 yılda Kürdistan'dan başlayarak dünya savaşı yürütebilen bir güç haline geldi. Bütün bunları sıfırdan başlayarak yaptı. Elinde hiçbir imkanı yoktu. Kendi gücüne dayandı, halkın gücüne dayandı. Öz güçle hareket etti.

Her zaman kuşku taşıdı. Acaba başarabilir mi, bu halk bu işi yapabilir mi? Zaman zaman da "kamburu çıkmış bir halka bu kadar ağır bir görevi yüklemek acaba ne kadar doğru olur? Bizi ne kadar başarıya götürür?" diye değerlendiriyordu, kaygılarını ifade ediyordu, soru işaretleri bırakıyordu. Ama yine de durumu ne olursa olsun varlık ve özgürlük sorunu olan, özgürlüğe ihtiyacı olan bir halk inandı, güvendi. En azından denemek gerektiğini düşündü. Onunla birlikte savaşmayı göze aldı. Sonuç bugün ortaya çıkan düzeydir. Doğrusuyla, yanlışıyla, geliştirmesiyle, kaybettirmesiyle bugün varılan noktadır. Bu konuda ciddi eksiklikler, hatalar eleştiriliyor. İmkanları

ve fırsatları tam ve yeterli değerlendiremeyen bir zihniyet ve siyaset durumu yaşanıyor. Bunları eleştiri-özeleştiri olarak dile getirmeye çalışıyoruz, anlamaya, aşmaya, gidermeye dolayısıyla kendimizi yeterli hale getirmeye çalışıyoruz. Fakat bütün bunlara rağmen PKK'nin, Önder APO'nun dünya çapında bir olay olduğu, dünyayı etkileyen bir mücadele yürüttüğü tartışma götürmeyen bir gerçektir. İmralı'da TC marifetleriyle tutulmuyor, TC'nin rolünü Önderlik "gardiyanlık" olarak tanımladı. İmralı'da TC gardiyanlık yapıyor. Orayı ortaya çıkartan iktidarcı-devletçi sistemdi, kapitalist modernite düzeniydi. Şimdi yürüten de odur. Eğer AKP-MHP faşizmi bugün bu kadar hukuksuzluk yapıyorsa, baskı uyguluyorsa, ağır tecrit, işkence uyguluyorsa bundan dolayıdır. Biliyor ki, kimse ses çıkaramayacak. Herkes bu işin içinde ortaktır. Ne yapacakları kendilerine bırakılmış, onlar da istedikleri gibi hareket ediyorlar. Bu kadar açıktır. ●●●

Bir psikolojik savaş taktiği: Algı oluşturmak

Son dönemlerde Türkiye’de “annelik” duygusu, “aile” kurumu, köken, kimlik, birey hak ve özgürlükleri gibi toplumu toplum yapan temel özellikler üzerinden çarpık bir algı oluşturulmaya çalışılıyor. Oluşturulmaya çalışılan bu çarpık algıyla “hukuki” müdahale dayanağı yaratılarak demokratik siyaset alanına yeni bir darbe yapılmak isteniyor. Özellikle Kuzey Kürdistan’ın üç büyük ilinde sömürge valilerinin büyükşehir belediyelerine kayyum olarak atanmasıyla yerel yönetim hakkı gasp edi-

lerek bir darbe gerçekleştirildi. 19 Ağustos’ta yapılan bu darbenin ardından gerillaya katıldığı iddia edilen veya katılan kimi gençlerin aileleri “HDP’nin çocuklarını dağa kaçırdığı” iddiasıyla HDP Amed il binası önünde oturmaya başladı. Özellikle annelerin getirilip oturtulması ise yaratılmak istenen toplumsal algının biçimini ve devletin kirli zihniyetinin nereye kadar uzanabileceğini tüm çıplaklığı gösteriyor.

Yaşanan durum iyi irdelendiğinde, anneler eliyle “Çökertme Planı”nın toplumsal ayağının

devreye konulduğu anlaşıyor. O yüzden yaşanan durum sıradan ele alınabilecek “bir annelik tepkisi, annelik duygusu” ya da “annelik güdüsü” değildir. Tersine devletin, AKP-MHP faşizminin, Kürt halkına yönelik devreye koyduğu kültürel, siyasal ve fiziki soykırım politikasının bir parçası olarak Özgürlük Hareketi’nin toplumsal dayanak noktalarını çürütme, çökertmedir. Fakat bunu yapabilmek için öncelikle Kürt halkının kazanımlarının ortadan kaldırılması, Kürtlerin soykırımına doğru giden yolun diken-

lerden temizlenmesi gerekmektedir. O yüzden ilk elden yerel yönetimlere darbe, ardından Kürt siyasetine de darbe yapmak ve Kürtlerin kazanımlarını gasp etmek hedeflenmiştir. Zaten geçtiğimiz 31 Mart yerel yönetim seçimlerinde AKP-MHP faşist iktidarı bunu hedeflemiştir. Bugün de “annelik duygusu, güdüsü” ya da “aileler çocuklarını istiyor” gibi toplumun vicdanına hitap ederek, hatta “evlatlarının nöbetini tutan anneler” gibi sözler kullanılarak, yani tribünlere oynayarak Kürt halkının kültürel, siyasi, fiziki soykırımını daha da geliştirilmek isteniyor.

Kürt gerçekliğinin trajedisi

İşin özünü öğrendiğimizde yaşanan trajedi karşısında sayısız “vah vah” çekmek işten bile değildir. “Nasıl olur da bir toplum bu kadar kendine yabancı olur” diye yüreğinizin derinlikleri yanar. Ortada bir toplumsal trajedi vardır. Kimlik, köken hatta kendi varlığına karşı bir düşmanlık yaşanmaktadır. Üstelik de “annelik güdüsü” adı altında bu yabancılaşma, kendine düşmanlık geliştiriliyor. Aklın almadığı nokta budur.

Hangi toplum kendi varlığını korumaktan vazgeçer? Hangi anne çocuğuna özgür bir gelecek vermek istemez? Kim kimliğini, doğduğu toprakları inkar eder? Kim kendinden utanıp başka bir halktan olduğunu söyler? Bu sorulardan yola çıkarak Amed’de devlet eliyle bir araya getirilip, siyasi bir partinin kapısına oturtulan “anneler, aileler” gerçeğini iyi sorgulamak gerekir. Ortada yaşanan bir trajedidir. Kimliğinden, öz-

gürlüğünden, geleceğinden vazgeçmiş, kendi köklerine yabancılaşmış, kendini inkar eden bir “anne, aile” gerçekliği vardır. Olayların manipüle edilmesi, gerçekliğin özünden boşaltılması ve hakikatin çarpıtılması üzerinden yaratılan bir algı var.

Özcesi, ortada büyük bir kompo, entrika, her türlü hile, yalan-dolan var. Kürt soykırımına giden yolun dikenleri yine Kürt eliyle, Kürt’ün annesinin eliyle temizlenmeye çalışılmaktadır. Hem vicdana oynayıp hem de vicdan sahibinin ciğerini sökmek başka türlü nasıl yapılabilir? Var mıdır bunun dünyada başka bir örneği? Böyle keskin ve derin olmasa da muhtemelen benzer örnekler vardır. Çünkü Amed HDP il binasında “annelik” adı altında geliştirilen saldırı türü bir özel savaş taktiğidir.

Özel savaş

20. yüzyıl boyunca ulusal kurultuş mücadelelerine karşı çeşitli şekillerde sayısız özel savaş taktikleri geliştirildi. Vietnam Özgürlük Mücadelesi buna bir örnektir. ABD’nin, Vietnam’da ve sonrasında özellikle Latin Amerika ve dünyanın diğer bölgelerinde yürütmüş olduğu savaşlar özel savaş taktikleri çerçevesinde gerçekleşti. Dünyanın birçok bölgesinde hem ulusal kurultuş hareketlerine dönük hem de devletlere yönelik NATO merkezli özel savaş geliştirildi. Peki günümüzde bu kadar yaygın olarak kullanılan özel savaş nedir? Nasıl yürütülür? Kimleri hedef alır? Nasıl boşa çıkartılabilir?

Elbette ki bu soruların yanıtları uzun uzun, ciltler dolusu

yazılabilir. O yüzden öyle uzun uzun değerlendirmek yerine sadece konunun anlaşılması için kısa da olsa bir tanım yapmak gerekir.

Savaş için çok sayıda tanım var. Bu tanımların başında “politikanın silahlı olarak yürütülmesi” gelir. Ya da politikanın şiddet aracılığıyla devam ettirilmesi olarak da tanımlanır. Önderlik ise bu tanıma biraz daha farklı ortaya koyar. Savaşın, politikanın bir devamı olarak değerlendirilmesinin Ortadoğu gerçeğine denk gelmediğini ifade eder. Çünkü Ortadoğu’da savaş siyaseti belirler. Siyaset, ekonomi ve etkileşim bu şekilde ilerler. Dolayısıyla savaşın birden fazla ve farklı tanımları vardır. Fakat sonuç aynıdır. İmha edilmemesi halinde, boyun eğdirmek, diz çöktirmek, pes ettirmek, teslim almak savaşın esasıdır. Tüm çaba buna dönüktür.

Genel savaş altında geliştirilen özel savaşın da hedefi aynıdır. 20. yüzyılda yapılan savaşların sonucunda şekil alan özel savaşın kapsamı, genişliği, hedef alanı kapitalist-emperyalist güçlerin kendilerini dayatabildikleri tüm boyutları içermektedir. Önderlik özel savaş için “Topluma karşı bir bütün olarak ilan edilmiş bir savaştır” der. Özel savaş kuralsızdır, mutlak sonuç almayı hedefler. Herhangi bir toplumsal, insani, ahlaki değer taşımaz. Özel savaş, bağrında eski klasik savaş tarzı ve yöntemlerini taşıdığı gibi kuralsız, toplum karşıtı karakteri gereği her türlü kirli savaş yöntemini devreye koyup, uygular. En önemli özelliği ise haksız olduğu savaşta “haklıymış” algısını yaratıp, savaşa en

Özel savaş, klasik savaş tarzının sonuç vermediği yerde dūřmanın devreye koyduğu kirli bir ele geğirme ve boyun eğdirme savaşıdır. Özel savaş üç ayrı ayak üzerinden kendini örgütler: Gayri nizami savaş, istikrar hareketi, psikolojik savaş.

masum olanları dahil edip, onların sırtından masum, mağdur rolünü oynayıp, hedefine ulaşmasıdır. Yani özel savaş, klasik savaş tarzının sonuç vermediği yerde dūřmanın devreye koyduğu kirli bir ele geğirme ve boyun eğdirme savaşıdır. Peki özel savaş hangi stratejiyle sonucunu gider?

Özel savaş üç ayrı ayak üzerinden kendini örgütler: Gayri nizami savaş, istikrar hareketi, psikolojik savaş. KCK Bilim Aydınlanma Komitesi'nin "Özel Savaş" kitabında şu tanımlamalar yapıyor: "Bu üç ayak kurulurken, her ayak için bir misyon biçilmiştir. Örneğin, 'Gayri nizami harp' dendiğinde, anlatılan kontrgerilla hareketidir. Ve kontrgerilla hareketi de özel harp şeklinde ele alınıp yeraltı ve yerüstü unsurlarıyla birlikte yürütölür. Yani yeraltı ve yerüstü unsurlarından oluşur. 'İstikrar hareketi' dendiğinde, anlatılan askeri darbelerdir. Bunlar 'destabilize' ve 'stabilize' diye adlandırılan bölümlerden meydana gelir. 'Psikolojik savaş' ise toplumun bilincini çarpıtmayı, bilinci üzerinde tesirde bulunarak onu yönlendirmeyi, bu anlamda iradeyi teslim alıp, kırmayı hedefler. Bu da değişik propaganda biçimleri üzerinde geliştirilir. Bunlar da beyaz propaganda, siyah propaganda, gri propaganda diye adlandırılırlar."

Özel savaşın bu üç temel ayağı birbirinden ayrı gibi gözükse

de, özünde birbirinden kopuk değildir. Birbirine köklü bir şekilde bağlıdır. Biri olmadan öbürü olmaz. Bu gerçeklikten yola çıktığımızda özel savaşın her boyutuyla Kürdistan'da nasıl devreye konulup yürütölüdüğünü 41 yıllık mücadele tarihimize görmek mümkündür. Özel savaş stratejisinin üç ayağı da Kürdistan'da her boyutuyla hem de en acımasız şekilde devreye konulmuş ve uygulanmuştır. Hele özel savaşın psikolojik boyutu devlet tarafından öyle derinlemesine uygulanmaktadır ki, özgürlük saflarına katılıp varlığı, özgürlüğü ve kimliği için öz savunmada olan gençlerin annelerine, çocuklarına geri dönme çağırısı yaptırarak onursuzluğu bile dayatabilmektedir. şimdi bu öyle kendiliğinden gelişmemektedir. Bu bir özel savaş taktiğidir. Özel savaşın psikolojik ayağının örgütlen-dirilmesidir. Unutulmamalıdır ki, psikolojik savaşın en önemli özelliği algı yaratmaktır.

Bir özel savaş yöntemi olarak psikolojik savaş

Bir özel savaş yöntemi olarak geliştirilen psikolojik savaş, 41 yıllık Özgürlük Mücadelesi tarihi boyunca hiç bu kadar derinlemesine uygulanmadı. Kürt toplumunun onuruyla hiç bu kadar oynanıp, kendi varlığına karşıt hale getirilmedi. Dūřünün ki, Kuzey Kürdistan'ın yurtseverlik özüyü

en fazla övünen şehirlerinde korucu, asker, AKP'li kimi kesimler çocuklarının HDP tarafından dağa kaçırdığını iddia ederek yürüyüş yaptı. şimdi bu noktada söylenebilecek çok şey var. Kimi aile ve sözde annenin devlet tarafından oraya oturtulduğu, hatta bazılarının çocuklarının bile olmadığı ortaya çıktı. Tüm bunların devlet tarafından organize edildiği de polisin yönlendirmelerinden anlaşıldı. Peki ne olacak? Zaten yerel yönetimler Kürdistan'da 19 Ağustos darbesiyle direkt AKP-MHP faşist iktidarı tarafından gasp edildi. Demokratik siyaset alanının ortadan kalkması ve kimsenin kıpırdamayacağı bir noktaya gelmesi halinde Türkiye'yi nasıl bir gelecek bekleyecek? Meydan kime kalacak? AKP-MHP faşist iktidarı böyle bir ortamda nasıl at koşturacak?

şimdi tüm bu soruları yan yana koyup sorguladığımızda bir psikolojik savaş yöntemi olarak geliştirilen ve annelik duygusu üzerinden sürdürölen bu kirli savaş yönetimin hedefini küçük görmek, sıradan ele almak mümkün değildir. Bu bir komlodur, demokratik siyaset alanına dönük bir darbe girişimidir. O anneler hangi duygu ya da amaçla oturursa otursun, AKP-MHP faşist iktidarının tek hedefi; Özgürlük Hareketi'ni tasfiye ederek Kürt soykırımını tamamlamaktır. Bunun için de şimdiye kadar elde edilen

Taybet Ana

tüm kazanımları yok etmek hedeftir. Fakat devletler bu tür soykırımları yaparken öyle direk yapamazlar. Çıkıp dünyaya “ben Kürtleri tanımıyorum” diyemezler. Çünkü haksızdırlar. “Haksızız, faşistiz, ırkçıyız, kafa tasçıyız” diyemezler. “Bizim de hassasiyetlerimiz var”, “annelerin göz yaşları dökülmemeli”, “anneler, evlatları için nöbette” derler. “Ortada bir savaş var, valla o çocuklar dönse bile biz yine de öldüreceğiz” demezler. Kimse Hanife Yıldız’ın devletin istemiyle çağırıp polise teslim ettiği oğlu Murat Yıldız’ın aynı devlet tarafından nasıl öldürölüp, yok edildiğini hatırlamak istemez. Ama Hanife Yıldız her Cumartesi sokağa çıkarak oğlunu istiyor. Hiçbir siyasi partinin kapısına, hatta emniyetin kapısına oturarak bile istemiyor. Bu ülkede Hanife Yıldız gibi çocuğunu getirip devlete teslim edip, ölüsünü bile alamayan anneler olduğu sürece Özgürlük Müca-

delesı’nın duracağını, çocukların özgürlüklerini dağlarda aramayacağını söylemek, düşünmek gaflettir.

Özgürlüğün hakikate giden yolu dağlardan geçer

7 gün boyunca ölü bedeni sokakta tutulan Taybet İnan anne değil miydi? Cizîr’de daha 7 aylık hamile iken bebeği karnında vurularak öldürölen Güler Yanalak anne değil miydi? Devlet zulmüne karşı 200 gün boyunca çocukları açlık grevinde olan ve çocukları için cezaevi kapılarından ayrılmayan anneler anne değil miydi? O anneler sokaklarda sürüklendi, her türlü şiddete maruz bırakıldı. Peki uyuşturucu, fuhuş, her türlü kirli işe bulaştırılan insanlar annesiz midir? Tecavüze, tacize uğrayan çocukların anneleri neden gidip meclisin kapısına oturup “Tecavüzcülere niye af çıkartıyorsunuz?” diye isyan

edemiyor? Elbette bu ve bunlara benzer daha sayabileceğimiz birçok toplumsal sorun var. Fakat önemli olan bu noktadaki sorgulama düzeyidir. Toplum bunu kendiliğinden yapmaz. Mutlaka bir örgütlenme, örgütlenerek harekete geçme ihtiyacı vardır. Önemli olan bu noktada doğru sorgulama, hakikati keşfetme ve o doğrultuda harekete geçmektir. Bunun için de dağa çıkmak şarttır. Kafası karışık, kendine yabancılaşmış, sistemin, özel savaşın psikolojik yöntemlerine alet olmuş yapılardan kurtulmak gerekir. Bu aile olur, okul olur, toplum olur hiç fark etmez. Önemli olan hakikati bulmaktır, onuruna sahip çıkmaktır. Bunu da ancak özgür insanlar yapabilir. Özgür düşünmedikçe, özgür hissetmedikçe hakikate ulaşmak mümkün değildir. Ve özgürlüğün hakikate giden yolu dağlardan geçer!

Gotinên pêşîyan – Kurdische Sprichwörter

Die Entwicklung von Kultur, Sprache, Philosophie und Geschichte entwickelt sich auf unterschiedlichen Ebenen. Gesellschaften sind ein lebendiger Organismus und befinden sich in einem ständigen Wandel. Die Kultur der Gesellschaft wird durch Tanz, Gedichte, Gesang, Geschichten, Theater geprägt. Auch Sprichwörter sagen vieles über die Mentalität und Verbindung der Gesellschaft zu unterschiedlichen Ereignissen aus. Im Kurdischen bedeutet „Gotinên Pêşîyan“ soviel wie, „die Worte der Älteren“, oder „die Worte der Großen“. Die Sprichwörter haben keinen Autor, aber es ist klar, dass sie aus einer Zeit vor uns stammen. Die kurdischen Sprichwörter sind vielleicht mehrere Hundert Jahre alt und haben zwei Eigenschaften. Erstens sind sie in erster Linie ratgebend und zweitens bieten sie eine Lektion für die Gesellschaft. In der Regel sind sie wie auch in anderen Sprachen kurz und reimen sich. Viele der Sprichwörter sind auf Anhieb nicht zu verstehen und verbergen eine versteckte Botschaft. Oftmals haben viele Sprichwörter mehrere Deutungen. Amed Tigris hat einem Buch 6762 kurdische Sprichwörter zusammengetragen. Wir möchten an dieser Stelle ein paar Sprichwörter, die wirklich viel Weisheit und Wissen in sich tragen, mit euch teilen.

Die vier Elemente

Agirê şevê nêzîk xuya dike.

Das Feuer in der Nacht scheint nah.

Barek çek li kerê bike û bişîne çolê, dîsa jî dê gur wê bixwin.

Schick einen Esel mit einem Haufen Waffen in die Wüste, er wird trotzdem von Wölfen gefressen werden.

Av xwînê dişo, xwîn xwînê naşo.

Wasser wäscht Blut, doch Blut wäscht nicht Blut.

Baji berfê dibejê: Ez bidim pey te, de tu xwe li ku bixê?

Wind fragt den Schnee: Wenn ich dir nachkomme, wo wirst du hingehen?

Wenn mann misstrauisch ist sagt man, dass das, was du machst und wohin du gehst, unklar ist!

Viele Sprichwörter sind sehr naturbezogen, sie handeln von Beobachtungen die die Gesellschaft zu unterschiedlichen Zeitepochen erlebt und gemacht hat. Andere wiederum beschreiben, welche Rolle Kampf, Verrat, Vertrauen, Frau, Familie usw. spielen. Sie sind unterschiedlich geschrieben, manchmal in der Form von Frage und Antwort oder Aussagen.

Welat welatê Kurda ye, miletê Kurd di nav de wenda ye.

Die Heimat ist die Heimat der KurdInnen, die KurdInnen sind dort verschwunden.

An diesem Beispiel sieht man sehr schön, welche Bedeutung Sprache für das Dasein der Gesellschaft hat, und dass die Sprache ein Existenz- und Identitätsmerkmal ist.

Hier noch ein paar andere Beispiele, die sehr interessant sind und zum Nachdenken anregen:

Gotinên êvara dikevin kunên diwara.

Was man am Abend sagt, geht durch die Löcher der Wände.

Rastî zirav dibe nadire, derew stûr dibe dişkê.

Die Wahrheit wird dünn, aber reißt nicht, die Lüge wird dick, aber bricht.

Piştî her ketinek rabûnek heye.

Nach jedem Fall gibt es ein Aufstehen.

Diwar bi guh in.

Die Wände haben Ohren.

Begriffe richtig definieren: IDEOLOGIE UND POLITIK

Viele Mythologien erklären zu Beginn die Handlung des Lesens zum ersten Gebot Gottes. Das Johannesevangelium sagt in seinem ersten Vers „Im Anfang war das Wort.“ Der Koran sagt zu Beginn: „Lies! Im Namen deines Herrn.“ Der Ausdruck, also das Wort, bildet die Grundlage der Bedeutung und des Deutens. Verstehen und Deuten öffnen gleichzeitig den Weg für das Erkennen und Erkanntwerden. Es ist ein derartig großes Bedürfnis, verstanden zu werden, dass in einem Hadith steht „um erkannt zu werden habe ich das Universum erschaffen.“

Die Geschichte der Nutzung von Begriffen ist sehr alt. Die Menschheit hat zu jeder Zeit Wege gesucht, ihre Bedürfnisse zu befriedigen, diese Suche hat sie dann zu verschiedenen Erfindungen getrieben. Die Benennung dieser Erfindungen verlief parallel zu ihrer Herstellung. Die Wahrheit, dass die meisten Erfindungen der Geschichte im Zeitalter des Neolithikums entwickelt wurden, sagt uns, dass die meisten Begriffe auch zu dieser Zeit gehören. Da die Sprache sich aufeinander aufbauend entwickelt hat, hat das Neolithikum einen großen Einfluss auf unsere heutige Sprache. Vor allem in der kurdischen Sprache und Kultur, welches stark von den Besonderheiten der natürlichen Gesellschaft des Neolithikums beeinflusst wurde, ist dies deutlich erkennbar.

Die Bedeutungen von Begrifflichkeiten, welche lange Zeit Gesellschaften zum Selbstaussdruck nutzten, wurden durch die kapitalistische Zivilisation entweder aus ihrem Kontext gerissen oder gar ganz ausgelöscht. Während zum Beispiel der Begriff der Ästhetik das „Schöne“ ausdrückt, wird er inzwischen auch in der „Schönheitschirurgie“ verwendet, welche den menschlichen Körper als Ware vermarktet. Ein anderes Beispiel ist der Begriff der Ökonomie. Obwohl der Begriff der Ökonomie eigentlich das systematische Verwalten der materiellen Bedürfnisse einer Gesellschaft beschreibt, ist es heute ein Begriff, der die Ausbeutung der Völker durch die herrschenden Staaten zum Ausdruck

Kavramları doğru tanımlamak: İDEOLOJİ VE POLİTİKA

Birçok dinsel mitolojinin başlangıç cümlesi olarak okuma eylemi tanrı tarafından ilk emir olarak buyrulmuştur. Yuhanna İncili ilk ayetinde "başlangıçta söz vardı" der. Yine Kuran ilk ayet olarak "oku, yaratan Rabbin adıyla" demıştır. Çünkü ifade, yani söz, anlama ve anlamlandırmanın esaslarını oluşturmaktadır. Anlamak ve anlamlandırmak aynı zamanda tanıma ve tanınmanın da yolunu açmaktadır. Bu öylesine güçlü bir anlaşılma ihtiyacıdır ki, bir hadiste "tanınmak için evreni yarattım" ifadeleri geçer.

İnsanlığın kavramları kullanma tarihi oldukça eskidir. İnsanlar her daim ihtiyaçlarını giderme yollarını aramış ve bu arayışlar da onları icatlara yöneltmiştir. İcatlar ve icatları isimlendirme faaliyetleri birbirleriyle eş değer bir şekilde gelişmiştir. Tüm tarih boyunca yapılan icatların büyük çoğunluğunun Neolitik Dönem'de yapıldığı gerçekliği aslında en güçlü isimlendirme yani kavramlandırma faaliyetlerinin de bu dönemde olduğunu bizlere anlatmaktadır. Dil her zaman üst üste eklenerek büyüdüğü için bugün bile Neolitik Dönem'in dilimiz üzerinde güçlü etkileri vardır. Neolitik Dönem'i'n doğal toplum özelliklerinin çok derin etkilediği Kürt kültürü ve dilinde ise bu en üst düzeyde görülür.

Toplumların uzun yıllar kendilerini ifade etmek için kullandığı birçok kelime ve kavramın anlamı kapitalist uygarlık tarafından ya saptırılmış ya da tamamen yok edilmiştir. Örneğin estetik kavramı "güzelliği" ifade ederken bedeni pazarlama amacıyla yaptırılan ameliyatlara için kullanılmaya başlanılmıştır. Veya ekonomi, bir topluluğun maddi ihtiyaçlarının sistematik bir şekilde idare edilmesini ifade eden bir kavram iken bugün devletlerin hükmettikleri halkları sömürsünü ifade eden bir kavram haline gelmiştir. Sadece bu iki örnek dahi aslında

bringt. Allein diese beiden Beispiele beweisen uns, dass es notwendig ist, den Kern der Begriffe zu verstehen. Jedoch hat Rêber APO uns auf eine Schwierigkeit hingewiesen, und zwar die Notwendigkeit, Begriffe mit anderen Begriffen zu erläutern. Diese Worte Rêber APOs weisen uns darauf hin, dass wir bei der Erläuterung von Begriffen sehr sorgfältig vorgehen müssen.

Heute werden wir versuchen, die beiden Begriffe „Ideologie“ und „Politik“, welche extrem aus ihrem Kontext gerissen wurden, wieder einzufangen.

bizlere kavramların özünü anlamının bir zorunluluk olduğunu göstermektedir. Ancak Önder APO; kavramları açıklamının sorunlu bir yönünün de, kavramları yine bir kavramla açıklamak zorunluluğu olduğunu belirtmiştir. Önderliğin bu ifadeleri kavramları açıklama sürecinde çok dikkatli olmamız gerektiğini anlatmaktadır.

Biz de bugün anlamı en çok saptırılan ve özünden koparılmaya çalışılan iki kavram olan ideoloji ve politikanın özünü tekrar yalamamaya çalışacağız.

Ideologie

Der Liberalismus, der vom kapitalistischen System in jede Zelle der Gesellschaft eingepflanzt werden soll, propagiert, dass das Zeitalter der Ideologien vorbei sei und dass jeder sich nun darauf konzentrieren solle, das eigene Leben in den Griff zu bekommen. Dabei ist diese Behauptung eine Verdrehung der Tatsachen; denn Ideologie taucht täglich in den Lebenspraktiken eines jeden Menschen auf. Der Liberalismus führt diesen Propagandafeldzug derartig hinterhältig aus, dass wir von unserer Familie oder unserem Umfeld gesagt bekommen: „Misch dich nicht in Links-Rechts Angelegenheiten ein, konzentriere dich auf deine Arbeit, Politik ist unnötig“. Dies hat vor allem in der Psyche der Jugend große Schäden hinterlassen. Dabei hat Şehîd Rûstem Cûdî in seinem Buch „Ideologie“ verdeutlicht, dass Ideologie der Punkt ist, an dem sich Gesellschaft, Organisation und die Einzelnen selbst definieren. Das heißt, wie

İdeoloji

Kapitalist sistemin toplumun bütün hücrelerine sindirmek istediği liberalizm, her seferinde topluma ideolojiler çağının

bittiğini ve herkesin sadece kendi yaşamını idare etmeye odaklanması gerektiği propagandasını yapmaktadır. Halbuki bu büyük bir çarpıtmadır; çünkü ideoloji günlük olarak her insanın yaşam pratiğinde ortaya çıkmaktadır. Liberalizm bu propagandayı o kadar sinsice uygulamaktadır ki çok sık olarak ailemizden veya çevremizden duyduğumuz "sağa sola karışma, işine gücüne bak, siyaset boş iştir" söylemleri özellikle gençlerin beyinde büyük tahribatlar yaratmıştır. Oysa Şehit

wir unser Leben führen und uns selbst definieren, das ist unsere Ideologie. Wenn wir nach liberalem Muster leben, ist unsere Ideologie der Liberalismus, wenn wir auf eine anarchistische Art leben, ist unsere Ideologie der Anarchismus, und wenn wir nach apoistischem Muster leben, ist unsere Ideologie der Apoismus.

Die Bedeutung von Ideologien misst sich nach ihrer Gesellschaftlichkeit. In diesem Punkt können wir sagen, dass die apoistische Ideologie die gesellschaftlichste der ganzen Geschichte ist, weil diese Ideologie jedem Punkt der Gesellschaft und des Lebens eine Bedeutung gibt und diese so bezeichnet. Da Ideologien sich selbst über ihre erschaffenen Paradigmen definieren, zeigt der Apoismus durch sein demokratisches, feministisches und ökologisches Paradigma, dass er eine gesellschaftliche und kommunale Ideologie ist.

Kurz gesagt: dem Liberalismus, der uns vorschreibt, ohne eine Ideologie zu leben, und Menschen dazu treibt, im puren Egoismus zu verweilen, setzen wir eine Ideologie entgegen, die uns zu uns macht und den Menschen die stärkste Bedeutung gibt: den Apoismus. Wir müssen uns an dieser Ideologie ausrichten und entsprechend leben.

Politik

Ein Begriff, dessen Bedeutung genauso bewusst manipuliert wurde wie der der Ideologie, ist ‚Politik‘. Auch die Bedeutung des Wortes Politik wurde, und wird, bewusst verzerrt. In jedem Wörterbuch wird Politik vom griechischen Wort polis für ‚Stadtverwaltung‘ abgeleitet, um den Eindruck zu erwecken, als wäre der Begriff mit der Zivilisation entstanden. Doch eigentlich ist ‚Politik‘ eine der stärksten Besonderheiten des Neolithikums.

Rêber APO sagt: „Sowie Menschen mit der Instanz der Moral die gesellschaftlichen Arbeiten am besten vollbringen wollten, haben sie mit der Politik die Arbeit gesucht, die das Beste für sie ist.“ Das heißt, die heutige Bedeutung des Begriffs Politik ist nicht nur das Senden von Abgeordneten in kolonialistische

Rûstem Cûdî "İdeoloji" isimli kitabında ideolojinin topluluk, örgüt ve insanların kendini tanımlama noktası olduğunu belirtmiştir. Yani aslında bizler kendimizi nasıl tanımlıyor ve yaşıyorsak bizim ideolojimiz o oluyor. Yaşam şeklimiz liberal yaşam ölçülerine göreyse "liberal" olur, anarşist yaşam ölçülerine göreyse "anarşist" olur ya da "APOcu" yaşam ölçülerini kendimize esas alıyorsak APOcu oluruz.

İdeolojilerin anlam kıstası toplumsallığa göre olan pozisyonudur. Bu noktada APOcu ideolojinin tarihteki en toplumsal ideoloji olduğunu rahatlıkla belirtebiliriz. Çünkü bu ideoloji kendisini toplumun ve yaşamın her alanına bir anlam yükleyerek tanımlar. İdeolojiler, yarattıkları paradigmlar üzerinden kendilerini anlattıklarına göre, APOculuğun Demokratik, Ekolojik ve Kadın Özgürlükçü Toplum Paradigması onun ne kadar toplumsal bir ideoloji olduğunu göstermektedir.

Kısacası, ideolojisiz yaşamamız gerektiğini söyleyen ve tüm insanları bencil olmaya götüren liberalizm ideolojisine karşı bizi biz yapacak ve insanın en güçlü anlam dünyasına sahip olacağı ideoloji olan APOculuğa yönelmeli ve bunun gerektiği şekilde yaşamayı kendimize esas almamız gerekiyor.

Politika

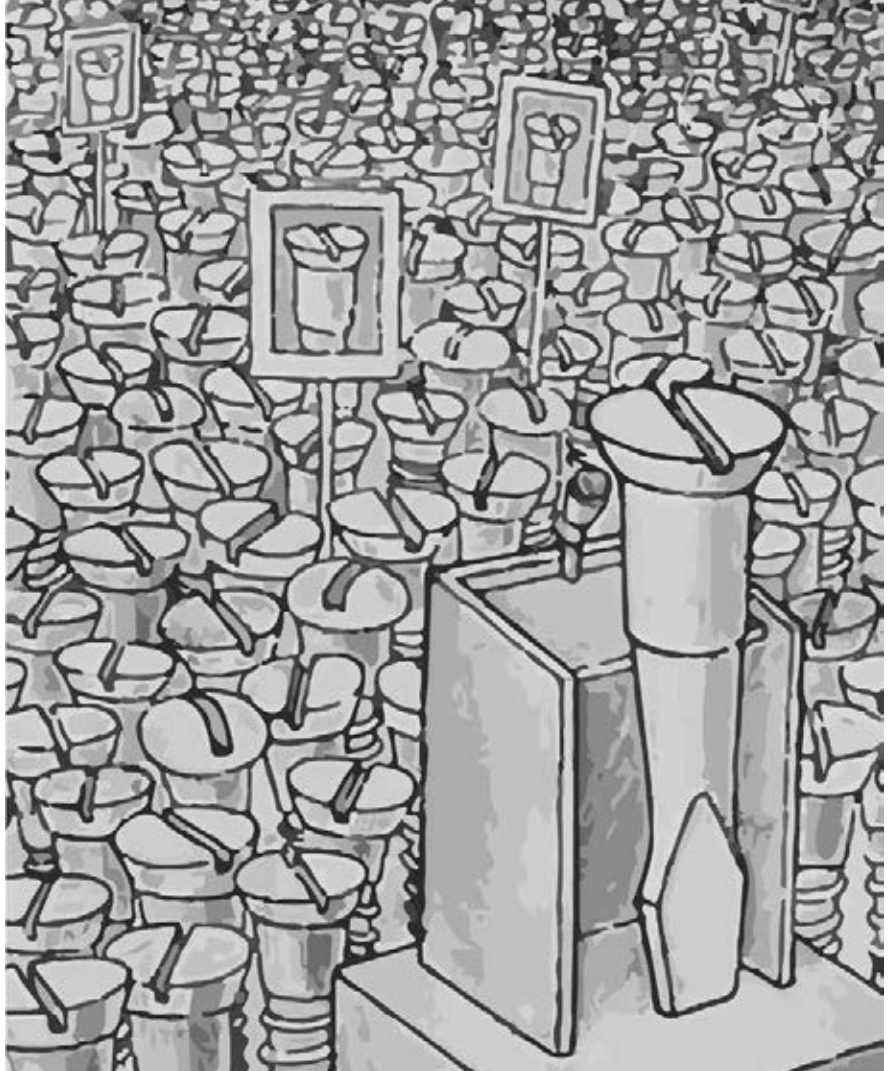
Yine üzerinde en çok oynanan kavramlardan birisi olan politikanın da aynen ideoloji gibi anlamı saptırılmıştır. Tüm sözlüklerde Yunanca "şehir yönetimi" şeklinde açıklanıp sanki uygarlıkla ortaya çıkmış bir kavram olarak sunulan "politika" aslında Neolitik Dönem'in en güçlü özelliklerinden birisidir. Önder APO "nasıl ki insanlar ahlak ilkesi ile toplumsal işleri en iyi şekilde yapmaya çalışmışlarsa, politika ile de kendileri için en iyi olan işi aramışlardır" demektedir. Demek ki politika denilen kavram bugün sömürge meclislerine milletvekili gönderme veya sadece sandığa gidip oy vermek demek değildir. Politika kesinlikle devlet ile ilgili veya devlete ait bir kavram değildir. Hatta devlet, politikanın inkarı anlamına gelmektedir. Gerçek anlamda politika, toplumun kendisini

Parlamente oder die Stimmabgabe bei Wahlen. Politik ist auf keinen Fall ein Begriff, der staatsbezogen oder dem Staate eigen ist. Im Gegenteil: der Staat bedeutet sogar die Negation der Politik.

Im wahren Sinne ist Politik der Bereich, in dem sich die Gesellschaft am freiesten fühlt und die Einzelnen ihre gesellschaftliche Freiheit ausleben. Aufgrund dessen ist es eigentlich nicht möglich, dass ein Mensch außerhalb von politischer Aktivität steht. Der Mensch als gesellschaftliches Wesen gibt seinen Aktionen und Ergebnissen ebenfalls einen gesellschaftlichen Wert. Somit verbringt eigentlich Jede und Jeder das Leben damit, Politik zu machen. Jedoch sollte nicht vergessen werden, dass die moralischste Politik dort gemacht wird, wo die Gesellschaftlichkeit, also der kommunale Gedanke, am stärksten ist.

Deshalb müssen wir als Jugend diejenigen Orte schaffen, in der wir am besten Politik machen können. Räume, in denen man auf Grundlage der apoistischen Ideologie zusammenkommt, müssen geschaffen werden. Den Willen, Kommunen zu gründen und in diesen Zentren, in der Gesellschaft eine starke Stimme zu besitzen, ist für uns als Jugend die moralisch-politische Aktion, welche uns mehr als alle anderen befreit.

en özgür hissettiği ve bireyin toplumsal özgürlüğünü yaşadığı alandır. Bu nedenle aslında hiçbir insanın politika faaliyetinin dışında yer alması mümkün değildir. Toplumsal bir varlık olan insanın her eyleminin yine toplumsal bir anlamı ve sonuçları olduğu için aslında herkes yaşamının her anını politika yaparak geçirmektedir. Ancak unutulmamalıdır ki en ahlaki politika toplumsallığın en güçlü olduğu ortamlarda yapılır. Bu anlamda biz gençler olarak en iyi politika yapabileceğimiz ortamları yaratmamız gerekmektedir. APOcu ideoloji ile örgütlenme temelinde bir araya gelme zeminlerinin yaratılması, komün iradesinin oluşturulup bu merkezlerde toplumda söz sahibi olmak biz gençler için en özgürleştirici ahlaki-politik eylemlerin başında gelecektir.

Sen hiç Kürt oldun mu?

Sahi be, sen hiç Kürt oldun mu?

Geçti mi çocukluğun mermilerin ışığında?

Yayıldı mı köyüne kan kokuları?

Sonra dövdüler mi babanı köy meydanında?

Annenin 'hawar' çığlıkları altında

Sahi be, sen de kovuldun mu bir sabahın seherinde yurdundan?

Terk ettin mi toprağını, taşını, suyunu, kuzularını?

Sen de benim gibi yakılmış bir köyün dumanlarında

Kaybettin mi anılarını?

Senin de baban, "negrî lawê min negrî, em ê vegerîn rojekê" dedi mi?

Hiç dönmeyeceğini bile bile

Sahi be, andımız okunurken seni de sardı mı çılgın duygular?

Ama ben Kürt'üm diye bağırmak istedin mi hiç?

Sen de bilmediğin bir dili konuşurken

Kırosu oldun mu kahpe şehirlerin?

Ya da kimliksizliğine yazılmış bir kimlik gibi

Dövdün mü ölürcesine karakollarda, her kimlik sorulduğunda?

Sahi be, sen hiç faili devlet oldun mu asit kuyularında?

Ya da dağların kuytularına gizlenmiş bir toplu mezarda

Ve seni de aradı mı annen çığlık çığlığa her Cumartesi?

Oysa ben ne çok katledildim bir bilsen!

Zîlan bendim, Dersim ben

Mutkî bendim, Amed ben

Bendim annesinin karnında süngülenen

Her katliamın ardından gök kubbeyi dolduran çığlık benimdir

Uçurumlara kanat açan kadın benim

Ölüme yürürken baş eğmedim diyen adam ben

11'inde 13 kurşun sıkılan bendim

Ceylan benim, Şerzan ben

MESA DIRËJ 2019

BONN - MÖNCHENGLADBACH

PIRTÛKÊN KU EM PÊŞNIYAR DIKIN

BOOK RECOMMENDATIONS - BUCHEMPFEHLUNGEN - PRÉSENTATION DU LIVRE

BİR SAVAŞIN ANATOMİSİ

Yazar: Murat Karayılan
Yayınevi: Mezopotamien
Basım tarihi: 2012

HPG Merkezi Karargah Komutanı Murat Karayılan bu önemli kitabında Kürdistan'da gerilla savaşının geçtiği aşamaları ve özellikle Botan eyaletinde komuta kademesinde yer aldığı sırada yaşanan gelişmeleri ayrıntılarıyla aktarıyor. Kürdistan'da gerilla savaşının nasıl ve hangi koşullarda gerçekleştiği ayrıntılarıyla anlatılıyor. Anı, belge niteliğindeki çalışmada bazı önemli çatışmalara da yer veriliyor. Gerillanın ilk telsizi ne zaman kullandığından tutalım da, hangi aşiretlerin ne zaman ve niçin koruculaştığına dair çarpıcı bilgiler yer alıyor.

KENÊ ANAHÎTA

Niviskar: Ramazan Çeper
Weşanxane: Aryen
Dema çapê: 2019

Niviskar Ramazan Çeper, di 3 çîrokan de çîroka hevalê xwe yê têkoşînê dinivîse. Bi zimanekî rewan û xwezayî ew serpêhatîyan vedibêje. Çeper, ev 19 sal in di hepsê de ye. Hê jî li Hepsa Edirneyê ragirti ye. "Dilê xwe li bayê Kobanê diraxin em li Girê Miştênûr. Ji wir em di gobilîna bayê şoreşî de silav didin ezîzê dilê xwe. "Silav li te Rihayî! Leşkerên te hatine te silav bikin", em dibêjin. Li ser milê me keleşa me, li ser milê me hêviya me, enstrûmana me ya azadiyê ye li ser milê me. Lorikên çepraz girê dane me li cihê rextên xwe."

SEXUS UND HERRSCHAFT

Autor: Kate Millet
Verlag: Kiwi Bibliothek
Veröffentlichung: 2018

Kate Millett stellt in ihrem Buch die These auf, daß Sexualität ein politisches Instrument ist und der Koitus, die scheinbar intimste Beziehung zwischen den Geschlechtern, dem Patriarchat zur Unterdrückung und Demütigung der Frau dient. Als Beleg für ihre These analysiert sie die Werke von Autoren wie D. H. Lawrence, Henry Miller, Norman Mailer, Jean Genet. Das Buch gehört seit seinem Erscheinen zu den Standardwerken der Frauenbewegung.

Kendal Suruç
(Mehmet Kaya)

Kurtay Nusaybin
(Mahmut Demirbağ)

Navdar Fîs
(Rojhat Fidan)

Rênas Tolhildan
(Baver Kavak)

Rojhat Amed
(Mizgin Harman)

Ronî Pinar
(Bülent Efeogulları)

Welat Amed
(Azad Başal)

Xebat Ciwanro
(Meysem Seyidi)

Xeyrî Herekol
(Salih İsmail İbrahim)

27.Çalekiya wêjeyê ya Hüseyîn Çelebî

"Hûner awazê veşartî ya
berxwedanê ye"

BERNAME

YELDA ABBASI
HÎVRON
DIYAR MEHROVÎ
ZAZLOOZ
GOVEND
ŞANO

SINEVÎZYON
BELAVKIRINA
XELATAN

DÎROK: 26/10/2019

SAET 15:00

uekf.paris@gmail.com

Huseyin Celebi Literature Festival

UEKF_Nationale

NAVÎŞAN
ESPACE PARIS EST MONTREUIL
128 RUE DE PARIS, 93100 MONTREUIL

